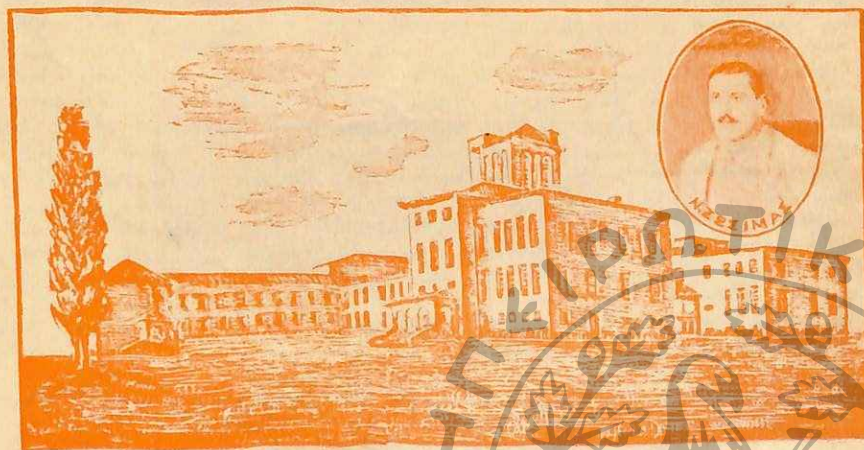

ΟΙ ΖΩΣΙΜΑΔΕΙ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΤΥΠΩΝ ΔΗΜΟΤΙΚΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ ΤΗΣ ΖΩΣΙΜΑΔΕΙΣ ΠΑΙΔΑΓΟΓΙΚΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

ΙΩΑΝΝΙΝΑ 1958

ΕΤΟΣ Β ΤΕΥΧΟΣ 4

ΟΙ ΗΠΕΙΡΩΤΑΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΝΟΥΣ

ΜΕΘΟΔΙΟΣ ΑΝΘΡΑΚΙΤΗΣ

ΟΙ ΖΩΣΙΜΑΔΑΙ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΠΡΟΤΥΠΩΝ ΔΗΜΟΤΙΚΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ ΖΩΣΙΜΑΙΑΣ ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Έτος Β'.

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ-ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ-ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 1958

Τεύχος 4

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΕΠΙ ΤΗΣ ΥΛΗΣ
ΙΩΑΝΝΗΣ Ν. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ

Συντάσσεται από τους μαθητάς και μαθητρίδας
των Προτύπων Δημ. Σχολείων της Ζ.Π.Α.

ΔΙΕΥΘΥΝΕΤΑΙ
ΑΠΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΜΕΤΑΞΥ ΜΑΣ

Ο ΠΩΣ έμεις μετρούμε τὰ χρόνια μας, έτσι και τὸ περιοδικό μας μετράει τὰ δικά του. Μπήκε τώρα στὸ δεύτερο χρόνο τῆς ζωῆς του. Μεγάλωσε, ὅπως λέμε. Καὶ σὰ «μεγαλύτερο» πὺν ἔγινε ἔχει ἀπὸ ὅλους μας μεγαλύτερες ἀπαιτήσεις. Ἐχει τὴν ἀξίωση νὰ προσέχουμε περισσότερο, ὅσα τοῦ στέλλουμε γιὰ δημοσίευση. Κάθε χρόνο θέλει νὰ γίνεται τελειότερο καὶ στὴν ἐμφάνιση καὶ στὸ περιεχόμενο. Ἀπὸ μᾶς ἐξαρτᾶται νὰ τὸ βγάλουμε... ἀσπροπρόσωπο, ἀνάμεσα σ' ὅλα τὰ περιοδικὰ τοῦ εἴδους τοῦ πὺν κυκλοφοροῦν στὴν πατρίδα μας. Ἐμεις ἔχουμε τὴ γνώμη πὺς οἱ μαθητὰι τῶν Προτύπων τῆς Ἀκαδημίας μας μποροῦν νὰ τὸ κάνουν ὑπόδειγμα περιοδικοῦ σ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα. Πίστη καὶ θέληση χρειάζεται. Κι' ἐπειδὴ καὶ τὰ δυὸ ὑπάρχουν, γι' αὐτὸ εἴμαστε βέβαιοι ὅτι μὲ κάθε καινούργια σχολικὴ χρονιά κάτι καλλίτερο θὰ ἔχουμε νὰ παρουσιάσουμε.

ΤΟ «Κέντρο τῆς παιδικῆς χαρᾶς» τῶν Σχολείων μας ἄρχισε νὰ λειτουργῇ. Κούνιες, ντραμπάλες καὶ τόσα ἄλλα παιχνίδια μᾶς περιμένουν κάθε διάλειμμα. Καὶ μεῖς — γιὰ νὰ τὸ κρύψουμε; — νοιώθουμε ἰδιαίτερη χαρὰ ὅταν ἀκοῦμε τὸ κουδούνι νὰ χτυπᾷ σὰ νὰ μᾶς λέῃ: «Ὡρα γιὰ παιχνίδι...». Βιαζόμαστε γι' αὐτὸ νὰ προκάνουμε, γιὰ νὰ μὴν πάη χαμένο οὔτε ἓνα λεπτό. Naί, ἀλλὰ αὐτὴ ἡ βία μᾶς δημιουργεῖ πολὺς φορὲς ἀνωμαλίες στὴν ἔξοδο τῶν συμμαθητῶν μας κατὰ τὴν ὥρα τοῦ διαλείμματος. Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ γίνουμε πὺν πειθαρχικοί, περισσότερο τὰ παιδιά τῶν μεγαλύτερων τάξεων, γιὰ νὰ μὴς χωστοῦν τίποτε οἱ ἄλλοι συμμαθητὰι μᾶς, πὺν δὲν ἔχουν σετὰ νὰ μποῦν στὸ κέντρο τῆς παιδικῆς χαρᾶς, νὰ τοῦς... σαρώνουμε μὲ τὴ βία μας. Ἀνάγκη εἶναι ἀκόμα νὰ πειθαρχήσουμε καὶ κατὰ τὴν ὥρα τοῦ παιχνιδιοῦ, γιὰ νὰ μὴν ἔχουμε ἀτυχήματα. Λίγη θέληση χρειάζεται κι' ὅλα θὰ γίνονται μὲ τάξη καὶ ἡσυχία. Καὶ λίγη ὑπομονή, ὥσπου νάρθουν πάλι οἱ καλὲς μέρες τῆς ἀνοιξῆς, γιὰ νὰ μᾶς τὰ κρύα καὶ τὴς βροχῆς τὸ κέντρο νεκρῶθηκε...

Η ΔΑΝΕΙΣΤΙΚΗ μᾶς βιβλιοθήκη ἀνοίξε καὶ πάλι τὴς πόρτες τῆς καὶ μᾶς προσκαλεῖ νὰ τὴν ἐπισκεφθοῦμε. Φέτος πλουτίστηκε καὶ μὲ νέα βιβλία κι' ἐστὶ οἱ... βιβλιοφάγοι — κι' εἶναι τόσο πολλοὶ αὐτοί! — θὰ βοῦν τρόπο νὰ... ξεθυμάνουν. Εἶναι ὅμως ἀνάγκη νὰ ὑπενημίσουμε καὶ πάλι δυὸ ὑποχρεώσεις μᾶς: Νὰ μὴ δανειζόμαστε πολλὰ βιβλία μᾶς — περιμένουν κι' ἄλλοι συμμαθητὰι μᾶς νὰ διαβάσουν — καὶ δευτέρω νὰ μὴ καθυστεροῦμε τὴν παράδοση τῶν βιβλίων. Ἀκόμα νὰ μὴ ἐνοχλοῦμε τοῦς κ.κ. σπουδαστὰς τῆς Ἀκαδημίας, πὺν ἔχουν ἀναλάβει τὴ φροντίδα τοῦ δανεισμοῦ, νὰ μᾶς δίνουν ἢ νὰ παίρνουν βιβλία σὲ ὥρες ἀκατάλληλες.

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΜΕ τοὺς συμμαθητὰς μᾶς ὅλων τῶν σχολείων τῆς Ἑλλάδος πὺν παίρνουν τὸ περιοδικό μᾶς νὰ μᾶς γράφουν τὴς κρί-

σεις τοὺς γι' αὐτό. Θᾶχουμε νὰ ὠφεληθοῦμε πολλὰ ἀπὸ τὴ γνώμη τοὺς. Ἀκόμα τοὺς δηλώνουμε πὺς οἱ στήλες τοῦ περιοδικοῦ μᾶς εἶναι ἀνοιχτὲς γιὰ νὰ φιλοξενήσουν συνεργασίαν τοὺς. Αὐτὸ θὰ γίνῃ αἰτία καὶ μεῖς νὰ γνωρίσουμε κι' ἄλλες περιοχῆς τῆς δημοφῆς Πατρίδας μᾶς κι' αὐτοὶ νὰ πλουτίσουν τὴς γνώσεις τῶν γιὰ τὴν Ἡπειρο. Περιμένουμε λοιπόν.

ΜΕΡΙΚΟΙ ἀπὸ τοὺς συμμαθητὰς μᾶς — ὀλίγοι εὐτυχῶς — ὄταν κατεβαίνουν στὴν αὐλὴ κατὰ τὰ διαλείμματα, νομίζουν ὅτι ὅλη ἡ ἔκτασις εἶναι δική τοὺς οἰκόπεδο καὶ γι' αὐτὸ παίζοντας δὲ βλέπουν τίποτε μπροστὰ τοὺς. Τὸ ἀποτέλεσμα τῶν τρελλῶν τρεξιμάτων τοὺς εἶναι καὶ οἱ ἴδιοι νὰ πέφτουν συχνὰ κάτω καὶ νὰ πληγώνωνται — βάζοντας ἐστὶ σὲ μελάδες καὶ τὴς ἐπιστάτριες πὺν τρέχουν καὶ δώσουν τὴς «πρώτες βοήθειες» στοὺς... τραυματίες — ἀλλὰ καὶ ἄλλους νὰ παρασύρουν καὶ νὰ τραυματίζουν, μάλιστα μαθητὰς μικρότερων τάξεων. Πρέπει λοιπόν νὰ καταλάβουν οἱ λίγοι αὐτοὶ συμμαθητὰι μᾶς ὅτι ἔχουν κι' ἄλλοι συμμαθητὰς καὶ αὐτοὶ αὐτὴν αὐτὴν καὶ νὰ ἀλλάξουν τακτική... Ἀς τὸ κάναμε νὰ πᾶν αὐτὸ, πρὸ τοῦ ἀναγκασθοῦν νὰ ἐπέμβουν οἱ διδάσκαλοι μᾶς καὶ τοὺς ὑποχρεώσουν νὰ ἀκολουθήσουν τὴς συμβουλές τῶν...

Η ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Τὴ Συντακτικὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ Περιοδικοῦ μᾶς γιὰ τὸ σχολικὸ ἔτος 1958-59 ἀποτελοῦν οἱ ἑξῆς συμμαθητὰι μᾶς:

- 1) Μιράντα Χρηστίδου
- 2) Ἀγλαΐα Σάρα
- 3) Ἰωάν. Βακλάς
- 4) Παναγ. Φλώρος
- 5) Ἑλλή Πούλη
- 6) Θεοδώρα Ζιῶγα

ΚΑΙ ΠΑΛΙ ΣΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ...

Ο ΑΓΙΑΣΜΟΣ

Με μεγάλη χαρά περιμέναμε όλοι οι μαθηταί των Προτύπων Ζ. Π.Α. την Παρασκευή 27 Σεπτεμβρίου. Είχαμε μάθει ότι την ημέρα αυτή θα γινόταν ο αγιασμός.

Την καθορισμένη ώρα το σχολείο γέμισε από μπλε ποδιές και άσπρους νιακάδες. Ήταν τα παιδιά που στο πρόσωπό τους έλαμπε η χαρά διότι ξαναγυρίζαν στο σχολείο.

Τα μικρά είχαν καθήσει σε μια νωνιά και παρακολουθούσαν τα παιχνίδια των μεγαλύτερων μαθητών.

Επί τέλους, έφθασε και η στιγμή που με τόση αγωνία περιμέναμε, ιδιαιτέρως εμείς οι μαθηταί της Στ' τάξεως, γιατί τελευταία χρονιά θα είμεθα με τους αγαπημένους μας δασκάλους που μαζί των περάσαμε 6 χρόνια.

Με εulάβεια ακούσαμε τα ιερά λόγια που έφαλλε ο παπας στον αγιασμό. Και με συγκίνηση παρακολουθήσαμε τα λόγια του κ. Παπαζήση. Σάν ένα φωτεινό δρομα πέφσαν οι στιγμές που έζησα και είδα τον εαυτό μου στην γραμμή και την νωρία Χατζηανέστη που προσπαθούσε ματαιώς να μās βάλη στις γραμμές μας. Και το δρομα αυτό έσβησε όταν άκουσα τους τελευταίους λό-

γους του κ. Διευθυντού:

«...Καλή χρονιά και τις συμβουλές μου που για πολλούς είναι και οι τελευταίες να τις βάλετε βαθειά στο μυαλό σας και να τις εφαρμόζετε στη ζωή σας, στο σχολείο και στο σπίτι...».

ΙΩΑΝ. Κ. ΒΑΚΟΛΑΣ
Στ' Τάξις 6)ξίου

Μετά το τέλος της γιορτής προσφέρονται γλυκά στους μικρούς μαθητάς

Οι μαθηταί των Προτύπων παρακολουθούν με εulάβεια τον αγιασμό στην αύλη των Σχολείων

Υποδεχόμαστε τους μικρούς μαθητάς

Ήταν ένα ηλιόλουστο Φθινόπωρο πρωί. Ο δολοαμπρος ήλιος σκόρπιζε τα χρυσαφένια του χαμόγελα σ' όλη τη γήση. Η ημέρα αυτή ή 27η Σεπτεμβρίου ήταν πολύ ημερομένη για όλα τα παιδιά, μα ι διαιτέρως τα μικρά, που πρώτη φο-

ρά πήγαιναν σχολείο. Ο δρόμος προς το σχολείο είχε γεμίσει από τις μπλε ποδιές. Τα μικρά παιδάκια ένοιωθαν μεγάλη περηφάνεια καθώς κρατούσαν από το χέρι τις καλές τους μανούλες. Όλα ήσαν χαρούμενα και γελαστά, γιατί θ' άρχιζαν μια νέα ζωή. Ως προχθές ακόμη ήσαν στην αγκαλιά των μητέρων των, αλλά τώρα θ' αποκτούσαν και μια δεύτερη μάνα, το σχολείο.

Στη μεγάλη αίθουσα των τελετών της Ακαδημίας, συγκεντρώθηκαν όλοι για να τα καλωσορίσουμε. Εμείς τα παιδιά της Στ' τάξεως είχαμε προετοιμαστή γι' αυτή την υποδοχή και μέσα στην αίθουσα είχαμε αγωνία αν θα κατορθώναμε να τα ευχαριστήσουμε και να τους δώσουμε καλές εντύψεις απ' την σχολική ζωή.

Η γιορτή άρχισε με μια προσευχή που ψάλλαμε. Όλοι μας είχα-

ΣΤΟΝ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟ ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΟ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟ

ΩΣ ΚΑΛΛΙΤΕΡΗ ΜΑΘΗΤΡΙΑ ΤΟΥ 1958 ΑΝΑΔΕΙΧΤΗΚΕ Η Μ. ΧΡΗΣΤΙΔΟΥ ΤΩΝ ΠΡΟΤΥΠΩΝ ΜΑΣ

Η ΤΕΛΕΤΗ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ ΚΑΙ ΣΤΑ ΓΙΑΝΝΙΝΑ

Στις 10 Αδγούστου έγινε με επισημότητα και επιτυχία ο Α' Πανελλήνιος Ραδιοφωνικός διαγωνισμός για τον πιο καλό μαθητή του 1958. Τα βραβεία έδωσε η βιομηχανία παιδικών τροφών Ι. Γιωτή.

Η γιορτή έγινε στο Δημαρχείο των Αθηνών. Έκει ήταν ο Δήμαρχος κ. Κατσώτας, ο κ. Ι. Γιωτής, πολλοί επίσημοι και πλήθος κόσμος.

Πρόεδρος της επιτροπής ήταν ο μεγάλος Ακαδημαϊκός και Λογοτέχνης, κ. Στράτης Μυριβήλης.

Το θέμα της εκθέσεως που έγραψαν οι μικροί μαθηταί ήταν «Καλώς μās ήλθε Καλοκαίρι».

Την άλλη μέρα η επιτροπή ανέδειξε τους τρεις πρώτους νικητάς που κέρδισαν τα βραβεία των 5.000 δρχ., 3.000 δρχ. και 2.000 δρχ. Το πρωτοβραβείο κέρδισε η Μιράντα Χρηστίδου της Ε' τάξεως του 6)ξίου Προτύπου της Παιδαγωγικής Ακαδημίας Ιωαννίνων. Το δεύτερο η Βασιλική Μασουρίδου από τον Πειραιά και το τρίτο η Έλένη Κονσολάκη από την Αθήνα. Στο διαγωνισμό αυτό πή-

ραν μέρος 3.480 μικροί μαθηταί απ' όλα τα μέρη της Ελλάδος.

Την 1ην Οκτωβρίου στην Λέσχη Αξίων ο κ. Δήμαρχος Ιωαννιτών έδωσε εις την νικήτριαν το βραβείο καίτην επιταγή. Στη γιορτή που έγινε, παρευρέθηκαν οι Άρνοι της πόλεως, πολλοί διδάσκαλοι και μαθηταί από όλα τα σχολεία.

Μίλησε ο κ. επιθεωρητής των Δημοτικών Σχολείων και ο κ. Θε-

οδωρόπουλος εκ μέρους της Ακαδημίας.

Η τελετή τέλειωσε με τον χορό των μικρών μαθητριών που χορεύαν Ήπειρωτικούς χορούς.

Είναι τιμή για τα σχολεία της Ακαδημίας, η βράβευσis της συμμαθητριάς μας, πράγμα που δείχνει ότι τα Γιάννινα εξακολουθούν να είναι «πρώτα στ' άρματα, τα γρόσια και τα γράμματα».

Ο Δήμαρχος κ. Σακκάς προσφέρει στην Μιράντα Χρηστίδου το βραβείο και την επιταγή

Η γιορτή του παιδιού

Σήμερα είναι η γιορτή του παιδιού.

Στο δεύτερο διάλειμμα, η νωρία εκτόησε το κουδούνι και μίχουμε όλες οι τάξεις γραμμή στη σάλλα. Ο κύριος Νικολάδης άνοιξε το μαγνητόφωνο.

Το μαγνητόφωνο έλεγε: «Οι γονείς πρέπει να μās προσέχουν από τις κακές παρέες».

Να μη σηγαινώμε στα ακατάλληλα θέατρα, να μη μās παίρνουν ακατάλληλα βιβλία, να μās προσέχουν να μη λέμε άσχημα λόγια.

Να γίνουμε καλά ελληνόπουλα και καλά χριστιανόπουλα.

Να γίνουμε καλοί άνθρωποι, καλοί επιστήμονες, να γίνουμε νοί άνθρωποι, γραμματισμέσ' όλους. Όταν μās καλέση χορήσμοι, να πάρωμε άμέσως τα για την τιμή της και την ελευθερία της Φυλής μας.

Ετσι κάνει κάθε γενεά. Από τα παλιά χρόνια τα παιδιά της δόξασαν και την ξαναν ξακουστή σ' όλον τον κόσμο, γιατί μαθαίνουν από μικρά «τι θα πη Ελλάδα».

Γι' αυτό κ' εμείς παιδιά, θα πρέπει ν' άκούμε τις συμβουλές των μεγαλύτερων μās, για να γι-

Ο,ΤΙ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΜΑΘΗΤΑΙ

Μιά γιορτή του σπιτιού μου Τό πρώτο χιόνι στα βουνά

Φθινόπωρο

Στις 16 του προηγούμενου μας μήνα είχα τη γιορτή μου.

Σάν ξημέρωσε ή ημέρα αυτή ήμουν όλο χαρά.

Ξύπνησα πρωί - πρωί και πήγα στην εκκλησία.

Αφού έφτασα, άκουσα με εύχαριστηση τὰ ώραία τροπάρια που έψαλε ο παπάς.

Αμα τελείωσε ή εκκλησία, γύρισα στο σπίτι μου, και βρήκα όλα τὰ ξαδελφάκια μου, όπου παίξαμε ως τὸ μεσημέρι.

Τὸ μεσημέρι τὰ εἶχα όλα τραπέζι.

Τὸ απόγευμα πὸν ἦρθαν καὶ οἱ συμμαθητὲς μου γιὰ νὰ μᾶς περάσῃ ή ὥρα, παίξαμε· βάλαμε τὸ Γκαραβέλα γιὰ σκορπὶο γιατί μᾶς τοιμπούσε τόσο δυνατά!...

Τὸ βράδυ στρώθηκαν ὅλοι οἱ μεγάλοι στο φαγητὸ καὶ στο γλέντι καὶ μαζί μ' αὐτοὺς κι' ἐγώ.

Αὐτὴ ή ημέρα θὰ μοῦ μείνῃ ἀ-ξέχαστη.

ΜΑΤΘΑΙΟΣ Δ. ΠΑΛΛΑΣ

Τάξις Γ' 6)ξίου

νουμε κι' ἐμεῖς μιὰ μέρα σὰν τοὺς προγόνους μας κι' ἀκόμα καλύτερα ἑλληνόπουλα. Νὰ μεγαλώσωμε τὴν πατρίδα μας. Νὰ πάρωμε τὴν Κύπρο μας καὶ τὴν Β. Ἡπειρο. Ὅλα αὐτὰ θὰ τὰ ἐπιτύχωμε με τὴν βοήθεια τοῦ Θεοῦ ἡμᾶς.

Κάθε ἡμέρα στὴν προσευχή μου λέγω:

Θεέ μου, φύλαγε τοὺς γονεῖς (μου)

κι' ὅλα τὰ καλὰ παιδάκια. Φώτισε τὸ μυαλὸ μου νὰ μάθω

πολλὰ γράμματα καὶ νὰ γίνω καλὸς ἄνθρωπος, γιὰ νὰ φανῶ χρήσιμος στὸν ἑαυτὸ μου, στοὺς γονεῖς μου καὶ στὴν ἀγαπημένη μου πατρίδα.

Αὐτὰ μᾶς εἶπαν οἱ διδάσκαλοι μας στὴν σημερινή γιορτὴ τοῦ παιδιοῦ...

Παν. Ἀχ. Ἀναγνωστόπουλος

Τάξις Β' 4)ξίου

Τέλη Νοεμβρίου.

Στις πὺ ψηλὲς κορυφὲς τῶν βουνῶν ἔπεσε λεπτὸ χιονάκι.

Μαζεμένοι σὲ ἓνα βουνὸ ὁ γέρο-Χειμῶνας καὶ οἱ τρεῖς γιοὶ του συζητοῦν.

Λέει ὁ Δεκέμβριος:

«Ἐγώ, φέρνω τὸ πρώτο χιόνι καὶ τὰ Χριστούγεννα».

Καὶ ὁ Ἰανουάριος:

«Ἐγώ φέρνω τὴν Πρωτοχρονιά. Τὴν περιμένουν τὰ παιδιά γιὰ τὴ θὰ τοὺς χαρίσουν δώρα».

Καὶ τότε ὁ τρελλὸς Φεβρουάριος φωνάζει:

«Καὶ ἐγώ ἔχω τὴν Ἀποκριά, πὸν εἶναι χαρούμενη γιορτὴ γιὰ ὅλους μας».

Οἱ ἄνθρωποι αὐτὲς τὶς ἡμέρες φορᾶνε μᾶσκες καὶ διασκεδάζουν.

Ἀμ' τί νομίζετε;».

Τότε μαζείνοντας τὸν πονηρὸν μανδύα τοῦ ὁ γέρο-Χειμῶνας λέει με τὴν ἥρεμη γεροντικὴ φωνή του.

«Ὅλοι ἂς εἰσθε εὐλογημένοι. Δόξα στοῦ Δημιουργοῦ!».

Οἱ γιοὶ τοῦ τὸν προσκύνησαν καὶ ξεκίνησαν οἱ τρεῖς ἔχοντας στὶς πλάτες τοὺς ἄσπρους μανδύες τους.

Μὰ τοῦ Φλεβάρη ἦταν γεμάτος πολύχρωμα ἀστέρια.

Λὲς νᾶταν ὁ χαρτοπόλεμος;

Πήγαιναν στὴ σειρά, πρῶτος ὁ Δεκέμβριος, δεύτερος ὁ Γενάρης καὶ τρίτος κοντσά, κοντσά ὁ τρελλοφλέβας.

Ξύπνησα ἀπὸ τὸν ὕπνο μου καὶ εἶδα πὺς εἶχε ξημερώσει.

Τὸ τζάκι σιγόναιγε καὶ ἡ ἄσπρη μου γατοῦλα κοιμόταν δίπλα του.

Ὅσο πῆγα στο παράθυρο περιεργῇ νὰ δῶ ἂν ἦταν ἀλήθεια ὅλα αὐτὰ, πὸν ἔβλεπα στο ὄνειρό μου. Καὶ ξαφνικὰ φωτίστηκε τὸ τρώσωπό μου.

Εἶχε πέσει τὸ πρώτο χιόνι. Ἐβλεπα τὸ ἄσπρο τῶν βουνῶν νὰ ἀπλώνεται σὰν ἓνα μεγάλο σεντόνι.

Γιατὶ τὸ χιόνι πρέπει νὰ ξέρεστε μοῦ ἀρέσει πάρα πολὺ.

Ἐχει καὶ ὁ Χειμῶνας τὶς χάρες του.

Ἀνδρονίκη Α. Φωτιάδου

Τάξις Γ' 6)ξίου

—Πατέρα, λέει τὸ Φθινόπωρο στὸν γέρο - χρόνο, δὲν εἶναι καιρὸς νὰ κατέβῳ κι' ἐγὼ στὴ γῆ; Ὁ ἀδελφὸς μου τὸ Καλοκαίρι κάθισε τρεῖς μῆνες.

—Πήγαινε, τοῦ λέει ὁ γέρο-Χρόνος. Καὶ τὸ Φθινόπωρο ἐτοιμάζει τὸ φτερωτὸ ἀμάξι του. Παίρνει καὶ τὴ φίλη του τὴ βροχὴ πὸν ποτίζει τώρα συχνὰ τὴ γῆ καὶ ξεκινᾷ.

Στὸ δρόμο συναντᾷ τὸ Καλοκαίρι πὸν νυοῖζει φορτωμένο με στάγνα. Ὅταν φθάνῃ, ἀφήνει νὰ βγοῦν ἀπ' τὸ ἀμάξι του τὰ σύννεφα. Τότε αὐτὰ προχωροῦν στὸν οὐρανὸ ἀλλάζοντας σχήματα. Ἡ βροχὴ πὸν κάθεται πάνω τοὺς ἀρχίζει νὰ κλαίῃ, νὰ κλαίῃ καὶ τὰ δάκρυά της πέφτουν στὴ γῆ καὶ τὴν δροοῖζουν ἀπὸ τὸν ἥλιο τοῦ καλοκαιριοῦ.

Τὸ Φθινόπωρο κάνει τώρα τὸν περίπατό του στὴ γῆ.

Μὲ τὸ γέρι τοῦ χαϊδεύει τὰ λουλούδια κι' αὐτὰ μαραίνονται καὶ πέφτουν τὰ φύλλα τους. Τὰ φύλλα τῶν δένδρων κιτρινίζουν κι' ἀρχίζουν κι' αὐτὰ νὰ πέφτουν. Τὰ πουλιάφεύγουν καὶ μόνο τὰ σπουργιτάκια τριγυρίζουν στὶς αἰλές, ψάχνοντας νὰ βροῦν κανένα ψιγυλὸ νὰ ᾠάνε. Οἱ τοσπάνηδες κατεβαίνουν με τὰ προβατάκια τοὺς ἀπὸ τὸ βουνὸ πὸν ἦταν τὸ Καλοκαίρι.

«Τὸ Φθινόπωρο μαμὰ μου, βάλε μου τὰ μάλλινά μου».

λέει ἓνα ποιηματάκι. Καὶ πράγματι! Τὸ Φθινόπωρο με τὰ κρότα του καὶ τὶς βρογὲς του, μᾶς ἔκανε νὰ βγάλουμε τὰ παλτὰ μας ἀπὸ τὰ μπαούλα, καὶ ν' ἀνάψουμε τὶς σόμπες καὶ τὰ μαγκάλια.

Ἡ γιαγιά τώρα θὰ λή παραμύθια τὸ βράδυ καὶ θὰ ἀνακατεῖ τὴ χόβολη γιὰ νὰ ψηθοῦν τὰ κάστανα.

Τὰ ἐγγονάκια της θὰ τὴν κυτᾶζουν προσεχτικὰ στὰ μάτια καθὼς θὰ μιλήῃ γιὰ νεοαῖδες, γιὰ κακὲς μάγισσες, γιὰ ἄγριους δράκους... Αὐτὰ σκεφτόμουν χθὲς τὸ ἀπόγευμα κοντὰ στο παράθυρο ἀκούοντας τὴ βροχὴ νὰ σιγομουρμουρίζῃ στὰ τζάμια κάποια μυστικά.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΚΑΤΣΙΛΑ

Α' Τάξις 4)ξίου

Ο,ΤΙ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΜΑΘΗΤΑΙ

Ένας περίπατος

Τὸ σπίτι μου

Πὺς ὀργώνει ὁ γεωργὸς

Ἦταν τὸ πρώτο δεκαπενθήμερο τοῦ Σχολικοῦ ἔτους.

Μία ἡλιόλουστη ἡμέρα μᾶς πήρε ὁ δάσκαλός μας καὶ πήγαμε στὸν ἀπέναντι λόφο. Μόλις φθάσαμε ἐκεῖ, ὁ κύριος μᾶς μίλησε γιὰ τὴν γύρο φύση. Πράγματι, ὅλα γύρω μας ἐμοιάζαν σωστὴ ζωγραφιά. Ὁ ἥλιος ἔριχνε τὰ χρυσὰ βέλη του κι' ἐφώτιζε καὶ ἐξέστανε τὰ πάντα. Ἀκούραστα ὠργωνε τὸ τραπέρι καὶ ἄφηνε πίσω του τὶς μαῦρες σειρὲς τὸ χῶμα, περιμένοντας τὶς σθινοπορινὲς βρογὲς, νὰ πῇ, νὰ ξεδιψᾷ ἀπὸ τὸ λιποῦρι τοῦ καλοκαιριοῦ, γιὰ νὰ εἶναι ἔτοιμο νὰ δεχθῇ τὸν Δημητριάτικο σπόρο.

Ένα κοπάδι πρόβατα στὴν πλαγιά τοῦ λόφου ἀργὰ - ἀργὰ καὶ σκυφτὰ μαζέβανε τὸ φτωχὸ χορτάρι. Τὸ πενκοφτευμένο δασάκι με τὰ θαυροπράσινα φύλλα τοῦ ἐκμαίτιζε στὸ δροσερὸ ἀεράκι σὰν νὰ μᾶς χαιρετοῦσε.

Ἀπέναντί μας, τὸ γυμνὸ Μιτσι κέλι με τὶς ἀπότομες ναράδρες του, δροοῖζει τὰ πόδια τοῦ στὴν γαλινε μὲνῃ λίμνη. Δίπλα μᾶς ἀπλωνόταν ἓνα χωριουδάκι πὸν ἐμοιάζαν τὰ σπιτάκια τοῦ σὰν ἓνα κοπάδι πρόβατα σκορπισμένα στὸν κάμπο. Ἀφροῦ χόρτασε τὸ μάτι μᾶς κοιτάζοντας τὴν ὁμορφὴ φύση, ξεχυθήκαμε στὰ τρελλὰ μᾶς παιγνίδια. Παίζοντας δὲν καταλάβαμε πὺς πέρασε ἡ ὥρα καὶ ἡ σφυρίχτρα τοῦ δασκάλου μᾶς κάλεσε νὰ ἐπιστρέψουμε. Τραγουδώντας γυρίσαμε στὸ σχολεῖο.

ΕΤΑΓ. ΜΠΑΤΣΟΣ

Τάξις Ε' Αου Μονοταξίου

Προσευχὴ
στὴν Ἁγία Αἰκατερίνη

Ἁγία μᾶς Αἰκατερίνη μεγάλη καὶ σοφὴ πὸν σὲ δοξάζουμε ὅλοι μεγάλοι καὶ μικροί.

Βοήθησέ μας νᾶμαστε ἐπιμελεῖς, ἐργατικοὶ καὶ χάριξέ μας πάντοτε χαρὰ καὶ προκοπή.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΜΑΜΑΛΟΣ

Τάξις Β' 6)ξίου

Τὸ σπίτι μου βρίσκεται στὴν ὁδὸ Δεσποτάτου τῆς Ἡπείρου. Εἶναι πολὺ παλαιό. Ἀλλὰ δὲν φαίνεται καθόλου. Βάλαμε τώρα καινούργια παράθυρα καὶ σοφάτισαμε τοὺς τοίχους. Ἀλλάξαμε καὶ τὸ πάτωμα. Καὶ εἶναι τώρα καινούργιο.

Οἱ ἐξωτερικοὶ τοῦ τοῖχοι εἶναι χρωματισμένοι πράσινοι. Ἀφήνουν ἀνοίγματα σ' ἓνα μπαλκόνι, τὰ δὺν παράθυρα καὶ μιὰ βεράντα, πὸν γύρω - γύρω ἔχει γλάστρες. Ἐκεῖ καὶ μεγάλη αἰλὴ.

Μόλις μπαίνουμε, στὴν εἴσοδο, ἀπλώνεται ἓνας μεγάλος διάδρομος. Ἐχουμε τέσσερα δωμάτια μεγάλα καὶ προσήλια. Οἱ τοῖχοι εἶναι χρωματισμένοι.

Τὴ ὁραία ζῶη κάνουμε μέσα στο σπίτι! Τὸ βράδυ, ὅταν ἔρχεται ὁ πατέρας, γεμάτος ψόνια πὺς ριχνόμαστε στὴν ἀγκαλιά του νὰ τὸν φιλήσουμε! Καὶ καθισμένοι ὅλοι γύρω στὴ σόμπα τὸ χειμῶνα τὴ ὁραία ἀστεία καὶ αἰνίγματα πὸν λέμε!

Ἡ ζῶη τοῦ σπιτιοῦ μου εἶναι ἡσυχὴ καὶ γαληνεμένη. Ζοῦμε εὖ· χάριστα.

Δὲν μπορῶ νὰ σᾶς περιγράψω τὴν ἀγάπῃ πὸν τρέφω πρὸς τὸ σπίτι μου. Σ' αὐτὸ γεννήθηκα καὶ σ' αὐτὸ ἔκανα τὰ πρῶτα βήματά μου. Σ' αὐτὸ ἔμαθα νὰ μιλῶ. Σ' αὐτὸ χάριξα, σ' αὐτὸ ληψήθηκα. Κι' ὅταν τὸ ἀντικρῶ πάντα νοιώθω μιὰ χαρὰ μέσα μου.

Φαντάζομαι τὸ σπίτι μου σὰν ἓνα ἄνθρωπο νὰ μοῦ λέγῃ:

—Πὺς παιδάκι μου νὰ μὴν με ἀγαπᾷς; Τὴ καλύτερο ὅλαρχε ἀπὸ μένα στὸν κόσμῳ; Ἄν δὲν ἤμουν ἐγὼ πὸν θὰ καθόσουν; Πὺς θὰ ἐνοιωθες τὰ χάδια τοῦ πατέρα καὶ τῆς μητέρας;».

Ἄν καμιά φορὰ ἐξητηνθῶ, ποτὲ δὲν θὰ τὸ ξεχάσω. Στὰ μάτια μου θὰ παρουσιάζεται πάντα ὁλόζωντανη ἡ εἰκόνα του.

ΕΙΡΗΝΗ ΤΑΤΣΗ

Τάξις Ε' 6)ξίου

Χθὲς πήγαμε με τὴν τάξη μᾶς σ' ἓνα λοφάκι, ἀπέναντι ἀπὸ τὸ λόφο τοῦ Βελισσαρίου. Στὴν πλαγιά τοῦ λόφου τοῦ Βελισσαρίου ἦταν ἓνα χωράφι. Τὴν ὥρα ἐκεῖνη ὁ γεωργὸς ὠργωνε.

Παρατηρήσαμε τὰ σύνεργά του. Εἶχε δὺ δόδια ἐνωμένα με τὸ ζυγὸ καὶ πίσω τοὺς ἦταν μιὰ ἀλυσίδα πὸν ἔσερνε τὸ ἀλέτρι. Ὅταν γυροῦσαν τὰ δόδια ἕκα-θεῖα αὐλακία.

Τὸ μισὸ χωράφι ὁ γεωργὸς τὸ εἶχε καλλιεργημένο· τὸ ἄλλο μισὸ ἦταν ἀκαλλιεργητό.

Ὁ γεωργὸς εἶχε σπείρει προπότερα τὸ χωράφι του καὶ ὅταν πῇ-εργημένο χωράφι εἶχε χῶμα ἀφράγαποῦσε καὶ τὰ πρόσγε. Δὲν τὰ βουκέντοσε, γιὰ νὰ ὀρθῇ μεριὰ τῆς. Σὲ λίγο ὁ γεωργὸς κάθισε νὰ θε μιὰ κοπέλλα, μ' ἓνα κασμά καὶ πὸν τὸ γῶμα.

Λίγο πὺν φύγωμε, ὀφτήσαμε αὐτοῖ. Μᾶς εἶπε πὺς σὲ δέκα πε-ρίπου ἡμέρες θὰναι αὐτοῦμένο.

Ὁ γεωργὸς φοροῦσε μάλλινη πανέλλα γιὰ νὰ μὴν κορώσῃ καὶ ἀφήσῃ τὸ χωράφι τοῦ στὴ μέση.

ΚΑΛΛΙΟΠΗ ΔΟΓΟΡΙΤΟΥ
Τάξις Β' 6)ξίου

Σήμερα ἐπισκεφθήκαμε μιὰ ἐλιά

Σήμερα ὅλη ἡ τάξη μᾶς ἐπισκέ-φθηκε μιὰ νέα φουντωτὴ ἐλιά. Ὁ ῥιζὰ, εἶχε κορμὸν σὲ δύο. Ἦταν ἓνα γῶμα γυροπράσινο. Ἐπάνω τῆς ἦταν πολλὰ καινούργια φύ-δα με πολλὰ καὶ σκληρὰ φύλλα. Ἐρεῖς μάθαμε πὺς ἡ ἐλιά δὲν μένει ποτὲ τῆς χωρίς φύλλα. Εἶ-ναι δένδρο αειθαλές.

Τὰ κλωνάρια τῆς ὅλα, εἶχαν καρπὸ καὶ ὅλες οἱ ἐλιές τῆς ἦταν ὡμές. Τὶς ἐλιές δὲν τὶς τρώμε ἀ-μέσως ἀπὸ τὰ δένδρα, γιατί ὁ χυ-μὸς τοὺς εἶναι πικρός. Πρῶτα τὶς

Η ΗΜΕΡΑ ΤΟΥ "ΟΧΙ,"

Ο ΕΟΡΤΑΣΜΟΣ ΤΗΣ 28ης ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ ΣΤΑ ΣΧΟΛΕΙΑ ΜΑΣ

Είναι Δευτέρα 27 'Οκτωβρίου 1958, ώρα 9 στο Σχολείο.

"Όλα τα παιδιά είμαστε στην γραμμή. Μια - μια τάξι πηγαίνουμε στο θέατρο που θα εορτάσουμε την εορτή της 28ης 'Οκτωβρίου.

Η χορωδία έλαβε μέρος σε ξεχωριστή θέσι.

Πώ - πώ, τι γινόταν εκεί μέσα! Χαλασμός Κυρίου, που λένε. Παντού αντηχούσαν οι φωνές των παιδιών. Φωνές χαράς.

Νά ένα μικρό παιδάκι. Στο πρόσωπό του είναι ζωγραφισμένη η χαρά. Κυτάζει εκπληκτο το διπλανό του:

—Τι ώρα! Τι ώρα! Ξέρεις πόσο καίρομαι! Θα πούνε και ποιήματα, θα τραγουδήσουν. Τι ώρα! Τι ώρα! Τι καλά!

Μα όχι μόνον οι μικροί, αλλά και οι μεγάλοι και γενικώς όλοι είναι χαρούμενοι.

"Όλοι φωνάζουν. "Όλοι χαιρούνται!

Σε μια στιγμή όμως η σφύριγτρα που μάς κυτούσε τόσην ώρα από το γέρι του κυρίου Σακελλαρίου, σαν να ζήλεψε, σκόρπισε σε όλη την αίθουσα την προσταγή της.

—Σσσσ... σσφρ...

Σάν νά έλεγε:

—Σιωπή - σιωπή γλήγορα. Μας ξεκουφάνετε τόσες ώρες με τις φωνές σας. Τώρα πάψτε γιατί άο-

χαράζουν και τις βάζουν μέσα σε μεγάλες κόφες, για να βγῇ η πι-κράδα τους. Τότερα τις βάζουν σε λάδι, σε φέτες λεμονιού και ρίγανη. Μετά είναι έτοιμες για φαγητό.

Δεν φαντάζεστε πόσο μου άρέσει να βλέπω ένα πιάτο με έλιες στο τραπέζι...

—Ελίτσες ρίχνουμε και στην σαλατίτσα μας.

Από τις έλιες βγαίνει και το καλό λάδι, που είναι τόσο θρεπτικό για τον άνθρωπο. Με το λάδι ανάβουν οι λαμπάδες μας και το καντηλάκι του Χριστού μας.

Ός τα βαθειά της τα γεράματα ή έλιά, μάς δίνει τον καρπό της.

Τα κουκούτσια από τον καρπό της γίνονται λίπασμα για τα χωράφια ή τροφή για τα ζώα.

Είναι δένδρο εύλογημένο!...

MARINA ΣΤΑΜΑΤΗ

Τάξις Β' 6) ξίου

χίζει ή γιορτή.

Και αλήθεια! Παντού βασιλεύει ή ήσυχία. Τώρα μόνον οι μελωδίες των σπουδαστών και σπουδαστριών ακούγονται, που ψάλλουν την προσευχή.

Την ώρα που τραγουδούσαν νόμισα ότι δρέθηκα ανάμεσα από αγέλους που έφελναν.

"Όταν έτελειώσαν τους συνώδουσας χειροκροτήματα και κραυγές ενθουσιασμού.

—Τι ώρα! Τι ώρα!...

Εσυνέχισαν ποιήματα και τραγούδια το ένα καλλίτερο από το άλλο.

Ήρθε ή ώρα που θα μιλούσε ο διευθυντής, κύριος Σακελλαρίου.

Μας έμειλε για το ιστορικό της 28ης 'Οκτωβρίου 1940—1941.

—"Ήταν Φθινόπωρο! Τα φύλ-

Μεταξάς είναι μόνον.

—Τι θέλεις; τον ρωτά ο αείμνηστος Μεταξάς.

—Νά μπουν 'Ιταλικά στρατεύματα στην Ελλάδα.

—"Όχι, "Όχι, "Όχι. απήντησε ο πρωθυπουργός μας.

—Χωρίς να ρωτήσης τον Βασιλιά; χωρίς να ρωτήσης τον λαόν σου;

—"Όχι θα πῇ ο Βασιλιάς! "Όχι θα πῇ ο λαός. "Όλοι «ΟΧΙ» θα πουν. Αυτό το «ΟΧΙ» το έπῃρε ο άερας και το ά ανέβασε εις τον γαλάζιο αϊθέρα μας. Ξεσηκώθηκαν όλοι οι Έλληνες. Νέοι, γέροι, παιδιά. Ή πριν ήρεμη Ελλάδα, έχει μεταβληθῇ εις ένα στρατόπεδο.

"Ο γενναίος μας τσολιός έπολέμησε. Οι φιλοπάτριδες Έλληνοπούλες έβοήθησαν τους στρατιώτες

Οι μαθηταί των Προτύπων παρελαύνουν πρό των επίσημων

λα των δένδρων είχαν πέσει και είχαν στρώσει την γῇ με ένα εὔμορφο χιόνιο στρώμα. Είναι βράδυ! Παντού ήσυχία! Μόνον κάπου-κάπου κανένα κοκκόρι ή καμιά κουκουβάγια ακούγεται. Στο σκοτάδι αυτό έξω από το σπίτι του άειμνήστου τότε Πρωθυπουργού μας Μεταξά, διακρίνεται μια σιλουέττα. Είναι ο πρόεδρος της 'Ιταλίας Γκράτσι. Έξῃησε από τον σκοπό να δῇ προσωπικώς τον πρωθυπουργόν μας. Τότερα από μερικά δευτερόλεπτα, Γκράτσι και

μας. Τους πήγαιναν με τα χιόνια, με τις βροχές όλα όσα χρειαζόνταν. Πυρομαχικά, ένδύματα. Έτσι νικήσαμε τους κοκορόφτερους του Μουσολίνι. Για να τους νικήσουμε όμως, πόσοι και πόσοι δεν έπεσαν γι' αυτήν την Πατρίδα! 'Ολόκληρο νεκροταφείο έγινε εις το Καλλάκι από τους στρατιώτες που έπεσαν.

Και σήμερα ακόμη άς γονατίσουμε στον τάφο του Καραολῆ, του Δημητρίου. Άς τους στείλουμε ένα δάκρυ για δροσιά και παρηγο-

Ή εορτασμός της 28ης Οκτωβρίου στα Γιάννινα

Είναι ένα 'Οκτωβριανό γλυκοχάρισμα. Τα χρυσά καντήλια του ουρανού άρχίζουν να σβήνουν. "Όλα γύρω κοιμούνται ήσυχα μέσα στην χαρανγή, σαν να γνωρίζουν κι αυτά πως θα ροδίση μια άθνατη και άξέχαστη ήμέρα για την ανθρωπότητα. Σάφνου, στην σιγαλιά του γλυκοχαράματος, ακούστηκαν κανονιές. Μου φάνηκε σαν να μάς έλεγαν:

—"Αντε, ξυπνήστε! Παναράδες να δῃτε την άξέχαστη σημερινή ήμέρα!

Ξύπνησα άμέσως και πήγα στο ντουλάπι. Έκει με περίμεναν τα ναυτικά μου!

Τά φρόσκα και γεμάτη ύπερηφάνεια ξεκίνησα για το Σχολείο.

Χωρίς να το καταλάβω έφθασα εκεί. Τι φωνές και τι θόρυβος είναι ξεγίνος! Τέλος μέσα στις φωνές των μαθητών, ακούστηκε ή φωνή του κυρίου Σακελλαρίου:

—Ευποδς παιδιά, είναι ώρα να έτοιμασθῃτε για την παρέλαση. Έλάτε να κάνετε γραμμή και με-οι... ποδές. Αφήστε πῃ τα παιγνίδια!

Προσπερνώντας λίγες ποδές και νεύοντες καιάτοι πῃ κάμει γραμμή και ξεκίνησαμε για την

για και... δώσαμε πάνω άπ' τα άγια χόματά τους μια ύπόσχεσι:

—Θά γίνουμε και έμεις σαν έσας και όταν ή Πατρίδα μάς χρειαστή, θά θυσιάσουμε για χάρι της.

Άς φωνάξουμε:

—Ζήτω ή Ελλάδα. Ή Ελλάδα ποτέ δεν πεθαίνει.

"Όσην ώρα έμιλούσε ο κύριος Σακελλαρίου, ένόμισα ότι εδρικόμουν εις τα χιόνια εκείνα του πολέμου. "Όταν έλεγε για τις Έλληνοπούλες, ένόμιζα ότι ήμουν και εγώ μια από αυτές.

"Ο κύριος Σακελλαρίου έτελείωσε. "Όλοι είμαστε συγνημένοι. Γιατί λοιπόν οι 'Ιταλοί ήλθαν να σκαλώσουν την πεντάμορφη Ελλάδα μας; Βέβαια, διότι την έζηλεσαν. Χαιρόμαστε διότι τους νικήσαμε. Ή σχολική μας εορτή έτελείωσε με τον 'Εθνικό Ύμνο. Έτσι, χαρούμενα και με ένθουσιασμό εορτάσαμε την 28η 'Οκτωβρίου εις το Σχολείο.

ΠΗΝΕΛΟΠΗ Ν. ΣΙΩΖΙΟΥ

Τάξις Στ' 4) ξίου

παρέλασι. Στο δρόμο τα χοργά και ρυθμικά δῆματά μας, συνοδεύονταν με τις σφυρίκτρες των κυριών μας. Έπροχωρήσαμε έως ότου φθάσαμε έξω από το καφενείο «Μαλάμος», όπου έσταματήσαμε. Άριστερά μας ήταν τα καφέ στρατιωτικά αυτοκίνητα.

Ένα κορίτσι της Β' τάξεως, έλεγε ντροπαλά στην διπλανή της:

—Πώ - πώ, πόσο ντρέπομαι να παρελάσω για πρώτη φορά!

Δεν πρέπει να ντρέπεται, της έλεπε ή συμπαθήτριά της.

Μπροστά μας ήταν κι άλλα Σχολεία. Και να σε λίγο άρχίζει να παίζη άρμονικά και μελωδικά ή Φιλαρμονική. Ένα - ένα τα Σχολεία έπροχωρούσαν με καμάρι. Μέσα στις ρυθμικές μελωδίες της Φιλαρμονικής, ακούστηκε ή τραχειά φωνή του κυρίου μας:

—"Ετοιμοι παιδιά, ήρθε ή σειρά μας. Προσέγγετε!...

Την ώρα εκείνη που θα περνούσαμε, μου φάνηκε ότι ή Φιλαρμονική έπαψε πῃ ρυθμικά και μελωδικά! Στα μπαλκόνια, στις παράτσες, στα παράθρονα, στις πόρτες, παντού ήταν κόσμος και ανάμεσα σ' αυτούς έξεχώριζε ή γαλανόλευκη σημαία.

Από παντού μάς χειροκροτούσαν γελαστοί.

Από μακριά διέκοινα τους επίσημους. Τι ντοσιπή έννοιωσα εκείνη την στιγμή!

"Όταν έφθασα πῃς το μέρος τους, έστοιχα την κεφαλή μου στα δεξιά και αντίκρουσα τον μαυροφροσμένον Λεσότη με την ώραία θεία εικόνα κορμασμένη από τον λαϊκό του και γεμάτον καμάρι να μάς εδῃνῃ.

Από εκεί φάνηκε και προσηλάσαμε έως το Τροϊτσέιον, όπου διαλυθήκαμε εδναοιστημένοι.

Μαίον Παπαγιωστοπούλου

Τάξις Στ' 4) ξίου

Το φθινόπωρο

Το καλοκαίρι με τις πολλές ζέστες πέρασε.

Ήρθε το Φθινόπωρο με τα πρωτοβόχια.

Τα φύλλα των δένδρων χιτοινίζουν, και με την παρμηκή άνάσα του ανέμου πέφτουν στην γῇ.

Στα χωράφια οι γεωργοί με τα δυό τους βόδια άργώνουν και σπέρουν.

"Όλη ή φύσις είναι χαρούμενη. Οι κῃποι γεμίζουν από καταπόσινο χόρτο, κι άπ' τ' άνη του Άγί-

Ή εορτή της σημαίας

Είναι πρωί, ή ώρα 9 της 27ης 'Οκτωβρίου. "Όλοι οι μαθηταί των Προτύπων καθαροί με τις μπλε ποδιές, τους άσπρους γιακάδες, τα κορίτσια καλοχτενισμένα με τις κορδέλες στο κεφάλι ήταν μαζεμένα στην αυλή.

Ντάν, ντίν, ντάν κτυπά το χαρούμενο κουδουνάκι, σαν να μάς λέη: Είναι ώρα για γραμμή.

"Όταν μπήκαμε στην γραμμή ξεκίνησαμε με τη σειρά κάθε τάξι να πάμε στα προπύλαια της Ζ.Π.Α.

Έκει ήταν οι σπουδασταί, αί σπουδάστριες και οι καθηγηταί της Ζ.Π.Α.

"Όλοι μαζί σχηματίσαμε ένα «Π» και στο μέσον ήταν οι σημαιοφόροι και οι παραστάται.

Κάναμε προσευχή.

"Ο κ. Κωτίτσας, ο διευθυντής της 'Ακαδημίας, και ο κ. Παπαζήσης, διευθυντής των Προτύπων, βγήκαν από την 'Ακαδημία κρατώντας από μια γαλανόλευκη σημαία.

Ωμίλησε πρώτα ο κ. Κωτίτσας για το ιερό σύμβολον της πατρίδος μας που παπάδες μ' άσπρα γένια το εδλόγησαν.

Έλεπε πῃς κημιτίζει σε στεριές, σε θάλασσες και ότι όσο ξῇ ή 'Ελλάδα δεν θά σκαλωθῇ ποτέ.

Δάκρυα περηφάνειας κύλησαν τότε στα μάτια μου.

Και έλεπε ακόμη πῃς γρήγορα θά κυματίση ή γαλανόλευκος στην Κύπρο και στην Β. Ήπειρο. Έπειτα παρέδωσε τη δοξασμένη σημαία στον σημαιοφόρο των σπουδαστών.

Τότερα, ο διευθυντής των Προτύπων, κ. Παπαζήσης, όμίλησε και αυτός για την σημαία και έλεπε να την άπερασπίσμε γενναία όταν χρειασθῇ.

Τέλος έδωσε την σημαία εις τον ση-μαιοφόρο των Προτύπων.

Και έκλεισε ή εορτή με μια άπαγγελία: ή «Σημαία».

ΔΗΜΗΤΡΑ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Τάξις Ε' 4) ξίου

ον Δημητρίου τα όμορφα και πολύχρωμα χορσάνθημα, τ' Αι-Δημη-τριάτικα, όπως τα λέγουν.

Κάτω στα νησιά, και στα παράλια μέση, οι έλαιώνες γεμίζουν άπό ανθρώπους που μαζεύουν τις έλιες.

Το Φθινόπωρο, έπαιαν οι Έλληνες στους 'Ιταλούς το ηρωικό «ΟΧΙ», και γιορτάζουμε με παρολάσεις και χορούς την ήμέρα αυτή της 28ης 'Οκτωβρίου.

Στα σίτια των χωρικών οι ετοιμασίες για τον Χειμώνα γίνονται.

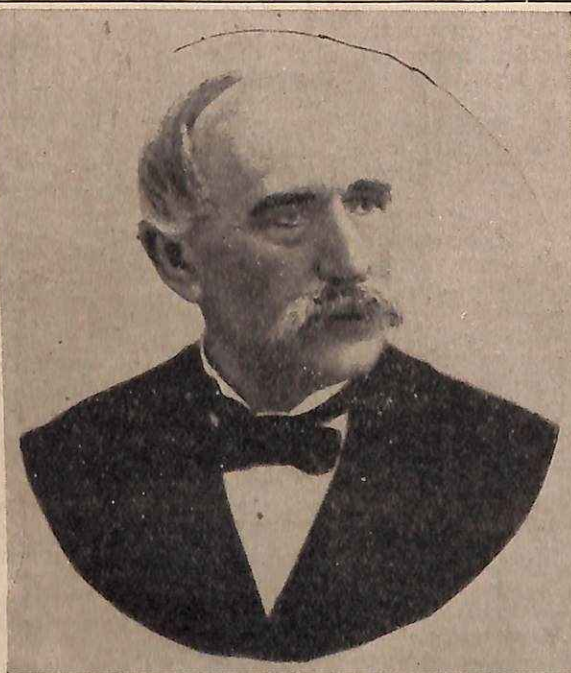
Τα νέα κρασιά βράζουν μέσα

ΓΙΑ ΝΑ ΓΝΩΡΙΣΩΜΕ ΤΟΥΣ ΕΥΕΡΓΕΤΑΣ ΜΑΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΑΒΕΡΩΦ

Ένα από τα εκλεκτά τέκνα της
Ηπείρου πού διακρίθηκαν για την
ἀγάπη τους πρὸς τὴν πατρίδα μας

γέτης, Γεώργιος Ἀβέρωφ.
Ἀπὸ τὴν πατρίδα του, τὸ Μέτσο
βο, ὅπου γεννήθηκε καὶ μεγάλωσε,

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΑΒΕΡΩΦ

καὶ πού διέθεσαν τὸν πλοῦτον τους
διὰ σκοποὺς ἐθνικοὺς καὶ κοινωνι-
κοῦς, εἶναι καὶ ὁ μέγας μας εὐεργ

στά βαρέλια. Τὰ βράδια, στὶς ἀ-
ποθήκες τῶν σπιτιῶν, τὰ κορίτσια
ξεσπρίζουν τὰ καλαμπόκια. Στὸ
νταβάνι τῆς ἀποθήκης, εἶναι κρε-
μασμένα, κινδύνια, ρόδια, μήλα καὶ
ἄλλα φρούτα.

Τὸν τελευταῖο μῆνα τοῦ Φθινο-
πώρου, τὸ Νοέμβριο, στὶς 25
εἶναι ἡ ἡμέρα τῆς Ἀγίας Αἰκατε-
ρίνης, καὶ αὐτὴ τὴν ἡμέρα γιορτά-
ζω καὶ ἐγώ.

Φέτος τὸ Φθινόπωρο, μᾶς ἔκανε
πολὺ καλὸν καιρὸ· μόνον δυὸ φο-
ρὲς ἔβρεξε. Οἱ ὑπόλοιπες μέρες
ἦταν ἡλιόλουστες.

Πολὺ μοῦ ἀρέσει τὸ Φθινόπωρο,
μὲ τίς τόσες ὁμορφιὲς του καὶ μὲ
τὴν τόσην ἐσοδιά του.

Αἰκατερίνη Στεφοπούλου
Τάξις Ε' 6) ξίου

Ἀφοσιώθηκε στὸ ἐμπόριο καὶ γρή-
γορα, χάρις εἰς τὴν ἐξουπνάδα καὶ
τὴν ἱκανότητά του, ἔγινε πολὺ πλού-
σιος. Δυὸ μεγάλα του χαρίσματα, ἡ
ἀγάπη γιὰ τὸ γένος του καὶ ἡ φι-
λανθρωπία του, τὸν ἔκαμαν ἀπὸ
νέο πασίγνωστον εἰς τὴν Ἀλεξάν-
δρειαν.

Μὲ τὰ δικά του ἔξοδα ἱδρύσεν
Ἑλληνικὸ Γυμνάσιον καὶ Παρθενά-
γωγεῖον γιὰ νὰ μαθαίνουν γράμμα-
τα τὰ Ἑλληνόπουλα εἰς τὴν πόλιν
αὐτὴν καὶ ἀργότερα ἔκαμε Νοσοκο-
μεῖον ὅπου ὅλοι ὅσοι εἶχαν ἀνάγκη
ἐνδύσκαν ἐκεῖ περιθαλψίν.

Ἐκεῖνο ὅμως πού τὸν ἔκαμε νὰ
εἶναι ὁ μέγας μας ἐθνικὸς εὐεργέ-
της, εἶναι ὅτι τὸν ἄφθονο πλοῦτον
τὸν διέθεσε γιὰ τὴν Ἑλλάδα μας.
Μὲ ἄφθονα δικά του γοήματα ἔτε-
λείωσε τὸ Μετσόβειον Πολυτεχνεῖ-
ον πού στολίζει τὴν Ἀθήνα μας
καὶ ὅπου κάθε χρόνο σπουδάζουν ἑ-
κατοντάδες Ἑλληνόπουλα.

Οἱ ἀνδριάντες τοῦ Ρήγα Φεραί-
ου καὶ τοῦ Πατριάρχου Γρηγορί-
ου τοῦ Β' εἶναι δικά του ἔργα.

Καὶ καθημερινὰ οἱ δωρεὲς του
πρὸς τὴν Ἑλλάδα πλήθαιναν ἀπὸ
τότε.

Ἡ Στρατιωτικὴ Σχολὴ τῶν Εὐ-
ελπίδων, αἱ Φυλακαὶ Ἀβέρωφ καὶ
τὸ μεγάλο καμάρι τῆς Ἀθήνας
μας, τὸ Παναθηναϊκὸν Στάδιον,
γιὰ τὸ ὁποῖο ἐδαπάνησε ἑκατομμύ-
ρια χρυσῶν δραχμῶν, ἔγιναν μὲ
χρήματα δικά του.

Τὸ τελευταῖο τὸ ἔκαμε γιὰ νὰ

Τὸ Μετσόβειον Πολυτεχνεῖον

Η ΖΩΪΤΣΑ ΖΩΣΙΜΑ

Ζωῖτσα Ζωσιμά!!! Ἔρετε ποῖα
εἶναι; Ὅχι βέβαια. Διαβάστε λοι-
πὸν παρακάτω:

Ἡ Ζωῖτσα ἦταν ἀδελφή τῶν
Μεγάλων μας Ἑυεργετῶν Ζωσιμά-
δων. Ἦταν καὶ αὐτὴ καλόκαρδη,
πονόφυχη ὅπως τ' ἀδελφία της. Οἱ
γονεῖς της τὴν πάντρεψαν καὶ
ζούσε μὲ τὸν ἄνδρα της, ἐδῶ στὰ
Γιάννινα. Εἶχε καὶ ἓνα παιδάκι, τὸν
Γιωργάκη. Ἦταν ἓνα παιδί χαρι-
τωμένο καὶ καλόκαρδο. Γι' αὐτὸ
ἡ μητέρα του ἦταν εὐτυχεμένη.

Πέρασαν χρόνια. Πέθανε ὁ ἄν-
δρας της. Κάποιον βαρὺ χειμῶνα,
ἀρρώστησε βαρεῖα ὁ μονακριβὸς
της, ὁ Γιωργάκης καὶ πέθανε.

Ἡ Ζωῖτσα ἦταν ἀπαρηγόρητη
γιὰ τὸν γρήγορο χαμὸ τοῦ γιου
της. Μέρα ὡχτα προσεγγόταν μὲ
δάκρυα. Τὶ νὰ κάμω; Τὶ τὴ θέλω
Χριστοῦλη μου τὴ ζωή; Πάρε με
καὶ μένα, ἔλεγε.

Κάποια μέρα τῆς φάνηκε σάν
ν' ἄκουσε μιὰ φωνή.

— Ζωῖτσα, τῆς ἔλεγε. Κύττα ἀπὸ
τὸ παράθυρό σου ἔξω! Φθάνει πιά.
Μὴν κλαῖς.

Ἡ Ζωῖτσα, σηκώθηκε μὲ λα-
χάρα. Κύτταξε, καὶ τί νὰ ἰδῇ!

Παιδάκια μὲ σοῦτα κουρελιάρι-
κα, γυνὴ καὶ ἑντάλντα, χτυποῦ-
σαν τὴν πόρτα καὶ ζητοῦσαν βοή-
θεια. Τῆς σάνηκε μάλιστα ἓνα πῶς
ἔμοιαζε τοῦ Γιωργάκη της. Στὴν
στιγμὴ κατέβηκε καὶ βοήθησε κον-
τά τους. Τὸς μίλησε μὲ καλωσύ-
νη, τὰ γάλαξε καὶ τὰ πήρε στὸ
σπίτι της.

Τοὺς ἔδωσε καὶ ἔφαγαν. Τὰ ἔν-
τυσε καὶ τὰ πέδεσε. Αὐτὸ τὴν εὐ-
χαρίστησε πολὺ. Ἀπὸ τότε ἔκαμε
τὸ σπίτι της γιὰ τὰ φτωχὰ παιδά-
κια. Κάθε μεγάλη γιορτὴ, κάθε
Κνριακὴ ὅλα συμμαζεύονταν στὸ
σπίτι τῆς Ζωῖτσας. Ἐτρωγαν, σο-
ροῦσαν ροῦχα καὶ παπούτσια. Ἡ

γίνουν τὸ 1896 οἱ Πρῶτοι Παγ-
κόσμιοι Ὀλυμπιακοὶ Ἀγῶνες. Ὁ-
ταν τὸ 1899 ἀπέθανεν εἰς τὴν Ἀ-
λεξάνδρειαν, ἐκληροδότησε διάφο-
ρα μεγάλα ποσὰ γιὰ ἐθνικοὺς σκο-
ποὺς.

Σχεδὸν μὲ δικά του χρήματα ἐ-
ναυπηγήθηκε τὸ πρῶτο τότε Θωρη-
κτὸ μας ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΑΒΕΡΩΦ, πού
μὲ τὴν ναύαρχο Κουντουριώτη,
χάοισε στὴν Ἑλλάδα μας, κατὰ
τοὺς Βαλκανικοὺς πολέμους πολλὰς
νίκες.

ΑΓΛΑΪΤΣΑ Θ. ΣΑΡΡΑ

Τάξις Στ' (Ε') ξίου

Ζωῖτσα μάλιστα φρόντισε νὰ βοη-
θῇ καλοὺς δασκάλους καὶ τοὺς πλήρω-
νε γιὰ νὰ μάθουν ὅλα τὰ φτωχὰ
Γιαννιωτῶπουλα γράμματα, ἀλλὰ
καὶ ὅσα ἔρχονταν ἀπὸ τὰ γύρω
χωριά στὴν πόλιν, καὶ αὐτὰ τὰ πε-
ρριάζεψε ἡ καλὴ αὐτὴ γυναῖκα.
Ἐκανε δηλαδὴ τὸ σπῆτι της φτω-
χοκομεῖο.

Κι' ὅταν πέθανε, ὅλη της τὴν
περιουσία τὴν ἄφησε γιὰ τοὺς
φτωχοὺς. Ἐτοῖ ἔγινε ἓνα μεγάλο
Φτωχοκομεῖο στὴν πόλιν μας.

Αὐτὴ εἶναι ἡ ἱστορία τῆς Ζω-
τσας Ζωσιμά. Εἶναι καὶ αὐτὴ εὐ-
εργέτις μας, ὅπως καὶ τὰ ἀδελφία
της, γι' αὐτὸ θὰ τὴν θυμώμαστε
πάντα.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ Γ. ΔΟΝΟΣ
Τάξις Β' 4) ξίου

«Στὸ καλὸ νὰ ξαναρθῇ»

Ἦοθε τὸ μελαγχολικὸ Φθινόπω-
ρο. Εἶναι Σεπτέμβριος μῆνας. Εἶ-
ναι καιρὸς πού τὰ χειλιδόνια φεύ-
νουν ἀπὸ μᾶς καὶ πηγαίνουν στὶς
θεομερὲς χώρες.

Ἀπὸ ἡμέρες τώρα προσετοιμά-
ζονται γιὰ τὸ μακρονὸ ταξίδι.

Μαζεύονται στὰ τηλεγραφικὰ
σύρματα. Ἀφήνουν τὸ ψηλὰ και-
παναριὰ καὶ τὰ μπαλκόνια. Τὰ
παιδιά κοιτοῦν πῶς θὰ ξεκινή-
σουν.

Τὰ χειλιδόνια τοὺς κοιτάζουν
σάν νὰ θέλουν νὰ τοὺς πουν:

— Ἀγαπημένα μας παιδιά.
Σᾶς παρακαλοῦμε πολὺ νὰ μὴν ἀ-
φήνετε τὰ κακὰ παιδιά καὶ μᾶς
χαλοῦν τίς φωλιές.

Ἐμεῖς θὰ εὐχαριστηθοῦμε ὅταν
θὰ γνωρίσουμε τὴν Ἀνοιξὶ καὶ θὰ
δοῦμε ἄγγιγτες τίς φωλιές...

Καθὼς εἶχα γυρίσει τὸ κεφάλι
μου πρὸς τὸν οὐρανὸ, εἶδα τὰ χει-
λιδόνια νὰ φεύγουν καὶ λυτήθηκα
πολὺ πού ἔχανα τὰ πουλάκια πού
ἐρχόταν κάθε πρῶτ καὶ χτυποῦσαν
μὲ τίς μπιτσοὺς τους τὸ παράθυρό
μου καὶ χελιδνοῦσαν χαρούμενα.

Τόσοι βλέπω κοπάδια - κοπάδια
χειλιδόνια νὰ ἀγίζουν χαρούμενα
τὸν ἀέρα.

Τότε ὅλοι ἀρχίσανε νὰ τραγου-
δαμε.

Στὸ καλὸ νὰ ξαναρθῇ
ποσόγαρα ποδιὰ
καὶ ἀνιγτὴ θὰ ξαναβοῇ
τὴν παλιὰ φωλιά.

ΙΩΑΝΝΑ Γ. ΚΑΛΑΜΠΟΚΗ
Τάξις Δ' Α' Α' Μονοταξίου

Ἡ γιορτούλα τοῦ γεωργοῦ

Τὶ χαρούμενη ἡμέρα σήμερα!
Ἀπὸ τὸ πρῶτ φέραμε ὅλα τὰ
παιδιά καὶ γιὰ νὰ κάνουμε ἓνα γλυ-
κό.

Λάδι, αὐγά, σταφίδες, ξάχαρι,
ἀλεύρι.

Κι' ἔτοι τὴν δεύτερη ὥρα βάλα-
με σὲ μιὰ λεκάνη σταφίδες, ξάχα-
ρι, ἀλεύρι, αὐγά, κανέλα καὶ τ' ἀ-
νακατέψαμε. Τὰ κάναμε μιὰ ζύ-
μη, τὴ βάλαμε σὲ ταψιὰ καὶ μερι-
κὰ παιδιὰ τὰ πήγαν στὸ φούρνο.
Μετὰ ἀπὸ μιὰ ὥρα πήγαμε στὸ
στὸ φούρνο ἡ Βασιλική, ἡ Σουλτά-
να, ὁ Μιλτιάδης καὶ ἐγώ. Γυρίζον-
τας, ἡ τάξι μας ἀναστατώθηκε ἀ-
πὸ χαρούμενες φωνές. Ἦταν τὸ
γλυκὸ καλοψημένο, ἀφράτο.

Μοσχομύρισε ὅλη ἡ τάξι μας.
Μᾶς ἔκοψε ἡ κυρία μας λίγο γιὰ
νὰ δοκιμάσουμε. Τὸ φάγαμε. Ἦ-
ταν πολὺ ὁραῖο! Τὸ ἄλλο τὸ ἀφῆ-
σαμε γιὰ τοὺς ἐπισκέπτες μας πού
θὰ μᾶς ἔλθουν στὴ γιορτούλα τοῦ
καλοῦ μας γεωργοῦ, γιὰτὶ τώρα
τελείωσε τὴ φθινοπωρινὴ σπορά
του. Τὶ μεγάλη τιμὴ γιὰ αὐτόν!
Στὴ γιορτὴ μας, ἦλθε καὶ ὁ κ. Λι-
ευθιμητῆς τῆς Ἀκαδημίας καὶ μᾶς
συγγράφηκε γιὰ τὸ γλυκὸ καὶ γιὰ
τὴ γιορτούλα μας.

Ἡ Ρέα, ἡ Βένη καὶ ἡ Καλλιρρόη
ἔγραψαν τίς προσκλήσεις γιὰ τίς
ποῦτες καὶ δεύτερες τῶν Μονοτα-
ξίου καὶ γιὰ τὴν ποῦτὴ τοῦ Τετρα-
τάξιου. Ἦλθαν ὅλοι. Γέμισε ἡ τά-
ξι μας, δὲν χωροῦσε ἄλλους. Γύ-
ρω - γύρω ἦταν οἱ κ. κ. σπουδα-
στὲς καὶ στὴ μέση εἴμε. Τραγου-
δοῦσαν, εἶπαμε διάφορα ποιήματα
καὶ διαλόγους, περισσότερα γιὰ
τὸ γεωργό.

Ἐίπαμε ὅλοι μεγάλη χαρά.
Στὸ τέλος φάγαμε γλυκὸ ὅλοι
μας καὶ καραμέλες. Τὶ ὁραῖο πού
ἦταν!

Κάνει καὶ ἡ μαμά τέτοιο γλυκὸ
στὸ σπῆτι, ἀλλὰ ἐδῶ μοῦ φάνηκε
καλύτερο. Φαίνεται γιὰτὶ ὅλοι κου-
ραστήκαμε τόσο γιὰ νὰ τὸ πετύ-
χουμε. Τὶ γοηίσετε! Βγάλετε καὶ ἐ-
μεῖς νοικοκυριὰ στὴν τάξι μας!...

Στὸ τέλος τῆς γιορτῆς μας, φω-
νάσαμε ὅλοι:

Ζήτω... ἡ Λευτέρη Τετρατα-
ξίου.

Ἐφαγαν οἱ καλεσμένοι καὶ ἐ-
μεῖς μέναμε πάλι μόνοι...

ΧΡΗΣΤΟΣ Ι. ΓΙΟΥΤΝΗΣ
Τάξις Β' 4) ξίου

ΤΑ ΓΙΑΝΝΙΝΑ ΚΑΙ ΟΙ ΟΜΟΡΦΙΕΣ ΤΟΥΣ

ΤΟ ΚΑΣΤΡΟ

Ψηλό, αγέρωχο κι' ατρόμητο ορθώνει το γκρίζο του κορμί, ζητώντας ν' αγγίξει κάποτε τον ουρανό, τὸ Κάστρο μας.

Στὰ πόδια του ἔσπαζε πρὶν ἀπὸ

τὸ Κάστρο μας θὰ μῆς ἀπὸ τὶς πελώριες πύλες του. Θὰ ἀκολουθήσης τὸν κεντρικὸ δρόμο πὸν θὰ σὲ φέρῃ μπροστὰ ἀπὸ μιὰ ξύλινη καμπυλωτὴ πόρτα. Μιὰ ταμπέλα γρά-

Στὴ θέσι τοῦ Τζαμιού ἦταν πρὶν ἓνα Μοναστήρι, πὸν ἔγινε, μετὰ παλάτι τοῦ 'Ασλάν - Πασᾶ. 'Ανεβαίνεις πολλὰ σκαλιὰ καὶ τέλος φθάνεις ἐμπρὸς ἀπὸ τὸ Μουσεῖο.

Ἐνα πέτρινο ἡλιακὸ ρολόγι σὺν θυμίζει ἀρχαῖο βωμὸ.

Περνᾷς τὴν πρώτη πόρτα πὸν ἔχει κι' αὐτὴ καμάρες καὶ διάφορα ἀγάλματα, ἓναν σκαλιστὸ τάφο ἀπὸ πέτρα—ποῖος ξέρει πόσα χρόνια ἔχει στὴν καμπούρα του—καὶ διάφορα ἄλλα μνημεῖα. Καθὼς μπαίνεις τώρα στὸ κύριο Μουσεῖο ἀντικρύξεις ἀπέναντί σου ἓνα περίφημο θρόνο μὲ ζωγραφιές, πὸν ἔχει καθόταν ὁ 'Αλλάχ, ὅπως πίστευαν οἱ ἱερεῖς του. Βιτρίνες μὲ 'Ηπειρωτικὰ ἢ ἱερὰ κειμήλια καὶ βιτρίνες μὲ καταστόλιστες 'Ηπειρωτικὲς στολές, καθὼς καὶ καριοφύλια, Σουλιώτικα μαχαίρια κλπ. βλέπεις παντοῦ.

Ὅλα αὐτὰ σὲ κάνουν νὰ ξήσης μέσα σ' ἓνα 'Ηπειρωτικὸ περιβάλλον πὸν ἔχει κάτι τὸ πολὺ ὡραῖο.

Μικροσκοπικὴ σὲ μιὰ γωνιᾷ εἶναι ἡ πόρτα τοῦ Μιναρέ. 'Ανεβαίνεις ὑπομονητικὰ 75 πέτρινα στενὰ σκαλιὰ, ὀδηγούμενος ἀπὸ τὸ φῶς πὸν ἀφήνει καὶ μπαίνει δειλὰ - δειλὰ ἓνα μικροσκοπικώτατο παραθυ-

Ἡ δυτικὴ πλευρὰ τοῦ Κάστρου τῶν Γιαννίνων

ρόνια τὸ γλυκὸ, πρασινογάλαζο κύμα τῆς πανώριας Λίμνης Παιονίας. Βαρέθηκε ὅμως νὰ τοῦ γλύφουν τὰ πόδια του τὰ νερά καὶ γι' αὐτὸ ἔφτιαξαν γύρω του ἓνα δρόμο μὲ πελώρια πλατάνια πὸν ἀγκαλιάζουν τὸ γέρικο κορμί του. Τὸ βλέπεις πὸν δεσπόζει στὴν κορυφὴ τῶν Γιαννίνων λὲς καὶ εἶναι ἄρχοντας πὸν κυβερνᾷ τὸ λαὸ του. Κλείνει στὰ σπλάχνα του μικρὰ ἄλλα περιποιημένα σπιτάκια καταφύγια ἀπλοϊκῶν ἀνθρώπων. Τὰ στενὰ πλακοστρωμένα δρομάκια ξεκοιλουριάζονται σὰν φίδια μέσα σὲ καθαρὲς γειτονιές. Νομίζεις πὼς τὸ Κάστρο ἀποτελεῖ ἓνα δικὸ του κόσμο μακριὰ ἀπ' ὅλους, προφυλαγμένο ἀπὸ τὶς κακίες τῶν ἄλλων ἀνθρώπων.

Ἄν θελήσης ποτὲ νὰ γνωρίσης

φει ἔχει: «Εἰσοδος Μουσείου».

Ἐσὺ πὸν δὲν ξέρεις τὸ Κάστρο μας, θὰ σηκώσης τότε τὸ κεφάλι σου καὶ θ' ἀντικρύσης ἓνα πανύψηλο λεπτὸ πυργάκι, πὸν τὸ λένε Μιναρέ. Πόσο μικρὸ θὰ αἰσθανθῇς τὸν ἑαυτὸ σου κοιτάζοντας τὴν ψηλὴ κορμοστασιά του! Μὴν διστάζης νὰ προχωρήσης· ἀξίζει τὸν κόπο νὰ ἔλθης σὲ στενὴ ἐπαφὴ μ' ἓνα τόσο ζωντανὸ ἱστορικὸ περιβάλλον.

Συναντᾷς πρῶτα μερικὰ θολωτὰ μισογκρεμισμένα τούρκικα λουτρά. Ἐδὼ κι' ἐκεῖ σωροὶ ἀπὸ παλιὲς οἰκίδες. Οἱ καμάρες καὶ ἡ παράξενη σκεπὴ τοῦ 'Ασλάν - Τζαμί, φανερώνουν τὴν παλαιὰ καταγωγὴ τους. Θὰ σοῦ κάνῃ ἐντύπωση ὁ τούρκικος ρυθμὸς πὸν ἐπικρατεῖ μὰ πὸν δὲν ἦταν πάντα τούρκικος.

Ὁ 'Αλῆ πασσᾶς

ράκι. Μὴν παρασυνθῇς καὶ κοιτάξης ἔξω, γιατί ὑπάρχει κίνδυνος τὸ κεφάλι σου νὰ ἀγγίξῃ τὸ ταβάνι καὶ τότε... Ἀπορῶ πὼς ἀνέβαιναν οἱ Χοτζάδες!

Τέλος φθάνεις στὸ τέρας τοῦ... ταξιδιοῦ σου καὶ βρίσκεσαι στὴν κορυφὴ τοῦ Μιναρέ. Ὁ πεντακάθαρὸς ἀέρας σοῦ δίνει μεγάλη ἀνακούφισι. Μιὰ πὺρ μεγάλη ἀκόμη σοῦ δίνει τὸ ὑπέροχο θέαμα πὸν ἀ-

τὸ τεῖχος τοῦ Κάστρου καταλαβαίνεις ὅτι ἦταν ἄπαρτο. Ἀπὸ τὴν μιὰ μεριὰ ἡ Λίμνη καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη τὸ χαντάκι χάριζαν τὴν ἀσφάλεια στὰ χαριτωμένα σπιτάκια.

Γιατὶ εἶναι τόσο ὁμορφο τὸ Κάστρο μας; Νὰ τὸ ἀγγίξῃ τάχα ἡ πανέμορφη νεραϊδοβασίλισσα Γιάννα, μὲ τὰ διάφανα χέρια της; Νὰ τοῦ χάρισε ξεχωριστὴ ὁμορφιὰ ὁ θεῖος τῆς Γιαννιωτοπούλας Κυρὰ -Φροσύνης; Ποιὸς ξέρει!...

ΜΙΡΑΝΤΑ ΧΡΗΣΤΙΑΔΟΥ

Τάξις Στ' 6) ξίου

Δρόμος στὸ Κάστρο

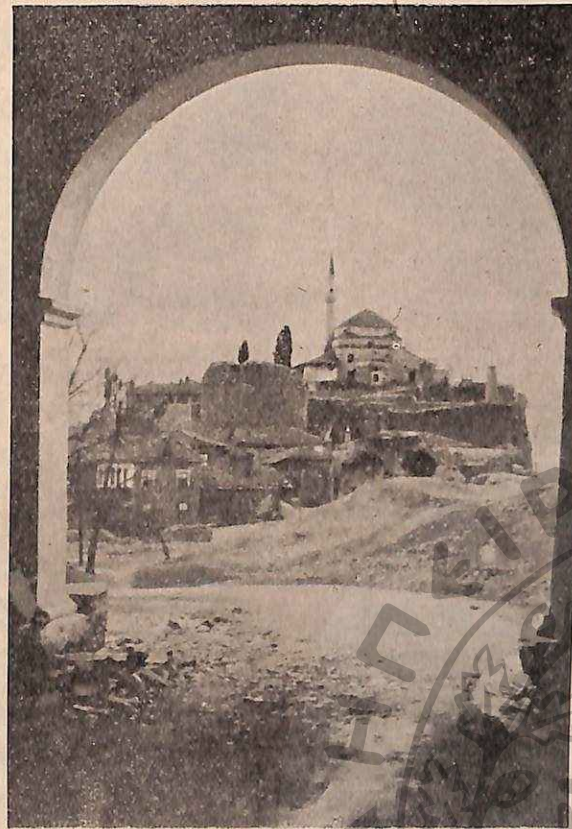
μεγάλων πόλεων. Ἦταν ὅμως ἓνα χαριτωμένο χωριουδάκι, χωμένο μέσα στὴν πρασινάδα. Ἐκεῖ πέρασα τὶς ὁμορφότερες διακοπές μου, καὶ περπατώντας κάτω ἀπὸ τὰ πανύψηλα πέδρα ἔβλεπα τὴν σκέψη, πὼς τὰ δάση εἶναι οἱ καλύτεροι φίλοι μας. Δὲν τὸ πιστεύετε; Κι' ὅμως, ἐμένα μοῦ τὸ εἶπε τὸ ἴδιο τὸ δάσος μὲ τὸ θρόισμα τῶν φύλλων του:

«Εἰμαι τὸ κόσμημα, ὁ πλοῦτος, καὶ ὁ βοηθὸς σου. Οἱ ξένοι πὸν ἐπισκέπτονται τὴν 'Ηπειρόν μας, θαυμάζουν τὴν ὁμορφιά μου, σὺν μὲ βλέπουν νὰ σκεπάζω σὰν μανδύα τὴν πλευρὰ τοῦ λόφου. Κουρασμένοι οἱ ὁδοιπόροι, ζητοῦν ἀνακούφισι ἀπὸ τὴν ἔσση κάτω ἀπὸ τὰ δένδρα μου. Τὰ δελανίδια, τὰ κάστανα καὶ τὸ ρετσίνι, δὲν εἶναι τάχα προϊόντα δικὰ μου; Κατὰ τὸν χειμῶνα τὰ φύλλα μου δὲν δίδουν τροφὴ εἰς τὰ ἔρφα καὶ τὰ ἔρφα ξεστασιὰ εἰς τοὺς ἀνθρώπους;

Τὰ φύλλα πὸν πέφτουν, εἶναι ἓνα θαυμάσιο λίπασμα γιὰ τὸ χῶμα. Καὶ κατὰ ἄλλο. Ὅ,τι ξύλινο χρησιμοποιοῦτε, ἐγὼ σὰς τὸ δίνω. Ὅταν κάθεστε σ' ἓνα κάθισμα, διακρίνετε σ' ἓνα τραπέζι, σκεφθῆκατε ποτὲ νὰ μὲ εὐχαριστήσετε; Ἀλλὰ ἐγὼ δὲν θέλω εὐχαρίστησι, ἀρκεῖ νὰ μὴ μὲ δολοφονήτε, διότι δὲν θὰ εὐρεθε πὺρ πιστὸ φίλο ἀπὸ μένα».

Μετὰ ἀπὸ αὐτὰ πὸν ἀκούσατε, ἐλπίζω πὼς βλοῖ σὰς θὰ γίνετε φίλοι τοῦ δάσους.

ΚΩΣΤΑΣ ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ
Τάξις Στ' 6) ξίου

Τὸ τζαμί τοῦ 'Ασλάν πασσᾶ

πλώνεται στὰ πόδια σου. Βλέπεις τὰ Γιάννινα, τὰ ἱστορικὰ καὶ πολυθρόνητα Γιάννινα, βουτηγμένα στὸ πράσινο· τὸ βλέμμα σου καὶ δεύει τὴ γλυκεῖα ὁμορφιὰ τῆς Παιονίας μὲ τὸ Νησάκι πὸν λούζεται στὴν ἀγκαλιὰ της. Ἀπὸ

Ὁ καλύτερος φίλος μας

Ἐκεῖνο τὸ καλοκαίρι παραθέρισα σ' ἓνα χωριουδάκι τοῦ ὁμορφου Ζαγορίου μας.

Φυσικὰ δὲν ἔχει νὰ μᾶς δείξῃ τίς τεχνητὲς ὁμορφιές, τὰ μεγάλα κτίρια καὶ τίς ἀνέσεις τῶν ἄλλων μικρῶν ἢ

ΓΙΑ ΝΑ ΓΝΩΡΙΣΟΥΜΕ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΜΑΣ

Ο ΕΒΡΟΣ ΚΑΙ Η ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥΠΟΛΙΣ

'Αλεξανδρούπολις

«Ολόκληρη» χαρούμενη, χωρισμένη σε κανονικά τετράγωνα, με θανάσια ρυμοτομία, απλώνεται η πόλι μας σ' ένα ειρύνωφο πλατό. Οι λίγοι καταπράσινοι από άμπελώνες λόφοι που φυτρώνουν προς τα βόρεια και πολλές βουνόκορφες της Νότιας Ροδόπης που σαν άπεραντο, άγριο επιβλητικό πέρα, μαζί με την ήρεμη, καταγάλανη προς τα νότια θάλασσά μας, συνθέτουν ένα τοπίο που γεμίζει μάγια την 'Α-λεξανδρούπολι και την κάνει ξεληντό και κοσμοπλημμύριστο παραθεριστικό κέντρο.

Τάραχουν οι όμορφες οι σύγχρονες με τα τρελλά παιχνιδίσματα της θάλασσας, τις βαρκάδες, το κολύμπι, τα δροσά, τις μαϊστράλια, τις καταπράσινες δασοειδείς ήλιου, τις σεληνοφώτιστες νύχτες, τις έξοχες.

Θαναμάσιος επίσης είναι ο πλατύς παραθαλάσσιος ασφαλτοστρωμένος δρόμος εις τον οποίον βρίσκονται: η Διοίκησης, η Χωροφυλακή, η Εμπορική Σχολή, η Νομαρχία, η Εισαγγελία, ο θερινός κινηματογράφος «Εβρος», το παραθαλάσσιον κέντρον «Φλοΐδος», όπου υπάρχει η καλύτερη πλάς και διάφορα άλλα κέντρα ψυχαγωγίας.

Στους μεγαλύτερους δρόμους εδρί-

σκονται τα καλύτερα καταστήματα, ξε-χαροπλαστεία, κομρέια, καφενεία, βιβλιοπωλεία, παντοπωλεία, φαρμακεία, ξε-

τικά της πόλεώς μας. Έκεί κοντά εδρίσκει και το καλύτερο πάρκο όπου είναι και το Ήρδον της πόλεώς μας.

Λεωφόρος Βασιλέως Γεωργίου Β'. ('Αλεξανδρούπολις)

νοδοχεία. Το πιο μοντέρνο ξενοδοχείο, το καύχημα της πόλεώς μας είναι το Τουριστικό Ξενοδοχείο, που κτίσθηκε τελευταία κοντά στη θάλασσα προς τα δυ-

Επίσης εκεί κοντά βρίσκονται ένα παραλιακό και έξοχικό κέντρο. Στην πλατεία υπάρχει ένα ωραίο συντριβάνι και δυο υπέροχα εστιατόρια. Από τα δημόσια και άλλα κτίρια τα σπουδαιότερα είναι: Η Νομαρχία, η Εισαγγελία, η Παιδαγωγική 'Ακαδημία, κοντά στην οδό Βασιλέως Γεωργίου, το Γυμνάσιον, το Β' και το Γ' Δημοτικά σχολεία εις τον αυλόγυρο του 'Αγίου Νικολάου, το Α' Δημοτικό σχολείο προς Δ., το Ταμείον, η 'Εφορία, το Ειρηνοδικείον κοντά στο Δημαρχείο, η 'Αγοροφυλακή, το Εμπορικό 'Επιμελητήριο, ο Παιδικός Σταθμός, η 'Ιωνική Τράπεζα, η Τράπεζα της 'Ελλάδος και η 'Εθνική Τράπεζα, το Τουρκικό σχολείο στην οδό Βασιλέως Γεωργίου, το Τμήμα 'Ασφαλείας και το 'Αστυνομικό Τμήμα. Κοντά στη θάλασσα, υπάρχουν πολλά καινούργια ιδιωτικά σπείτια και μεγάλες αποθήκες και εργοστάσια, ως και το εργοστάσιο ηλεκτροφωτισμού προς Β της πόλεως.

Τα σπείτια της είναι απλά και χαμηλά, εκτός από τον επιβλητικό Ναό του 'Αγίου Νικολάου, με το θανάσιο τρούλο και τα ψηλά χαμπαναριά του, και το μέγαρον της 'Ακαδημίας μας.

Το άνετο τεχνικό λιμάνι της δεν έχει τίποτε το ξεχωριστό να δείξω σ' ένα διαβατικό επισκέπτη της. Η πόλις

Ο 'Εβρος μας

Σε μια από τις γραφικές γωνιές της 'Ελλάδος, βρίσκεται και ο Νομός μας με τις όμορφες ακρογιαλιές και τα μαύρα γιγάντια όρη. 'Αλλά η φύσις δεν έλησμόνησε να σκορπίση άγρια άφθονο στον κάμπο του 'Εβρου το πράσινο χρώμα. Στο Νότιο μέρος οι έλαιώνες είναι μια άκόρεστη πλημμύρα. Γεμίζουν την κοιλάδα με το σταχτοπράσινο χρώμα τους που κατεβαίνει με τις γέφυρες έλιες του να ανταμώση την θάλασσα, που φιλεί τις ρίζες τους και καθρεπτίζει τις κορφές τους. Στις έμβολές του 'Εβρου βρίσκονται πολλά ιχθυοτροφεία.

Μενάλες πόλεις στο Νομό μας είναι η 'Ορεστιάς, κτισμένη από τον 'Ορέστη, κατά παλαιότερας παραδόσεις, με το περίφημο πάρκο και την αγορά της. Άλλη πόλις είναι το Διδυμότειχο με το μυθικό τείχος, όπως αναφέρει η ιστορία. Άλλη αξιόλογη πόλις είναι το Σουφλί, κέντρο μεταξουργίας.

Ένα ταξίδι απ' αυτούς μας φέρνει στην 'Αλεξανδρούπολι. Στο δρόμο συναντάμε βλαχοπούλες με το σταμνί στον ώμο να πηγαίνουν στην κοΐα βρύση. Μπαίνοντας στην πόλι αντικρίνουμε το μαυρισμένο από τον καπνό του πολέμου μύλο του Πρωτόπαπα, σκιαζόμενο από τα γέρικα πλατάνια. Η τεθλασμένη γραμμή των δενδροστοιχειών μας οδηγεί στην καρδιά της πόλεως, όπου μικροπωλητές διαλαούν το εμπόρευσό των.

Μέσα στην πόλι βρίσκεται το χαριτωμένο λιμάνι της 'Αλεξανδρούπολεως. Ο ήλιος το στολίζει σαν καλλιτέχνης και ποιητής. Μαυρές ψαροπούλες με τα κάτασπρα πανιά των και τα άναμμένα φαναράκια

των νυρίζουν από τον άγωνα της ημέρας. Το γαλανό κυματάκι σπάει στα βραχάκια της άμμουδιάς ακολουθώντας τις φωνές των ψαράδων που πλέκουν τα δίχτυα τους.

Παραπάνω διακρίνεται ένα από τα μεγαλύτερα κτίρια της πόλεώς μας, η 'Ακαδημία, όπου άντηχουν οι φωνές των παιδιών. Προχωρώντας φτάνουμε στον πενκώνα όπου τα φρεσκοπλυμμένα πεύκα υποδέχονται τις πεταλούδες και τα φτερουγίσματα των πουλιών. Στα δεξιά του πενκώγος σαν κάτασπρο άπλωμένο σεντόνι κάθεται το Τουριστικό Ξενοδοχείο. Ο καθαρός άέρας ένώνεται με την προϊνή αύρα. Στο βάθος του ορίζοντος παίρνουν χαϊδευτικά και άγκαλιάζονται σταγόνες γλάροι, ενώ στο γάος της πόλεως ως πυργός ξεπροβάλλει με τις διάχυτες ακτίνες του ο πελώριος φάρος.

Αφίνοντας με λύπη την ωραία πόλι του Θρακικού Πελάγους, την 'Αλεξανδρούπολι, πηγαίνουμε στα έπίνειά της. Και πρώτα απ' αυτά στον 'Αβαντα με τις πανόχαιες μαυρισμένες πύλες του κτισμένες από τον Μακεδόνα Μ. 'Αλέξανδρο. Άλλο έπίνειο της πόλεώς μας είναι ο Μαϊστρος με την 'Εκκλησία της 'Αγίας Μαρίνας και τις πελώριες βελανιδιές. Και τέλος ένα ιστορικό παραθαλάσσιο έπίνειο είναι η Μάκρη, με το σπήλαιο του Κήκλωπος και με τους μεγάλους βράχους που ξεχωρίζουν στο βάθος του κυανού νηομάτος.

Αυτός με λίγα λόγια είναι ο 'Εβρος μας.
ΠΑΝΤΕΛΗΣ ΝΕΜΠΑΡΗΣ
ΚΩΝ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
Τάξις Στ' Προτύπου Παι-
δαγωγικής 'Ακαδημίας 'Αλε-
ξανδρουπόλεως

μας όμως για κείνους που μένουν καιρό, που ζούν σ' αυτή, είναι αγαπητή για τις τόσες όμορφές της.

Προχωρώντας προς την άκρη της πόλεως, θα συναντήσουμε δυο εργοστάσια Σπορελαιουργίας και ένα μεγάλο κυλινδρόμυλο. Έκεί υπάρχει και το εργοστάσιο και μηχανοστάσιον και ο Γαλλικός Σταθμός των Σ.Ε.Κ. Ο δρόμος αυτός διασχίζει όλον τον Ν. 'Εβρον και κόβεται από άλλους μικρότερους. Ένας άλλος δρόμος προς Β. πηγαίνει στο Κρατικό Νοσοκομείο κοντά στο όπου εδρίσκει η έκκλησία των 'Αγίων 'Αναργύρων και οι στρατώνες.

Τάραχει η παλιά θρακική παράδοσι που ζή και μεταδίδεται από στόμα σε στόμα κι από γενιά σε γενιά για τις παλιές 'Ορφικές δόξες αυτών των τόπων, για τα μαρτύρια των πάππων και γιαγιάδων μας, για τους ήρωισμούς των, για τα ξεσπιτώματα και για τις προσφυγίες των.

Τάραχει η απλότητα κι η καλοσύνη των ανθρώπων της, που χαίρονται τη χαρά του άλλου και πονούν τη δυστυχία του.

Έχει μύριες όμορφες η πόλι μας, έχει μαζί και μια νεότητα και νοιάζει κάποτε - κάποτε, σαν να ζούν μέσα της τόσες θύμησης και τόσα όνειρα λές και τα φύτρε σ' αυτήν η ψυχή του μάρτυρα Βασιλιά που φέρει τ' όνομά του και που δεν πρόφθασε μεγαλωμένος και πανένδοξος να την επισκεφτή και να τη χαρή.

'Αξίζει αλήθεια τόσα η πόλι μας!

ΠΟΠΗ ΧΑΓΙΑ

ΑΣΗΜΟΤΛΑ ΒΑΡΓΕΜΕΖΗ

Ε' Τάξις 6' έξιου Προτύπου

Παιδαγωγικής 'Ακαδημίας 'Αλε-
ξανδρουπόλεως

Ο,ΤΙ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΜΑΘΗΤΑΙ

'Η γατούλα του σπιτιού μου

Από μικρά ατάκια, τέσσερα ποδαράκια και μια μουσοδίτσα, ξεπροβάλλει από την πόρτα. Είναι η μικρή γατούλα μου. Νά την! Πάλι ήλθε να παίξω. Τι παιχνιδία που κάνω μαζί της! Όταν καμιά φορά τελειώνω τα μαθήματά μου, δαίνω 'έξω μ' ένα μικρό κουβάρι και της τό πετάω. Αυτή τρέχει να το πιάσει και μου τό δίνει πάλι. Πόσο παιχνιδάρα είναι!

Στο σπίτι την έχω από πολύ μικρό γατάκι, και επειδή λέω τον τη σκάλα ή κοπέλλα μας την έδιωχνε, μα έγω και ο αδελφός μου την φέρναμε πάλι. Έτσι, σιγά - σιγά μεγάλωσε και δεν έχει

ανάγκη τώρα πια. Όταν βλέπω πούθε να ποντίκι το κυνηγά από πίσω, ώσπου να το πιάσει.

Όταν βρέχει και είναι 'έξω, σαν να 'έχω ότι θα της ανοίξουμε, έρχεται και κτυπά με το μαλακό ποδαράκι της το παράθυρο. Μόλις την δω, άνομι και στο φαγητό να είναι, σηκώνομαι και της άνομι. Τότε μπαίνει μέσα και πάει και' εδθεία κάτω από τη σόφα. Έκεί σιγουρεύεται.

Έρχεται στο πόδια μου όταν μελετώ και με χαϊδεύει, ώσαν να θέλη να μου πη: «Λουκία, σήμερα δεν θα έρθης να παίξω μαζί μου». Κι έγω της άπαντώ: «Περιμένε λιγάκι και έρθω».

Έτσι τρέχει χαρούμενη κάτω και περπατάει. Κι' όταν πάω, άρχίζω πάλι τα παιχνιδία μαζί.

Πηγαίνο στο σχολείο, δεν μπορεί, πρέπει πρώτα να με ξαναήση ως την πόρτα κι' έπειτα να φύγ.

Όταν καμιά φορά γοατούνάει χαϊδούκα τον αδελφό μου, εκείνος θωμάει και την κυνηγά. Μα αυτή μου έχει πολλή έμπιστοσύνη και έρχεται στην άγκαλιά μου. Κι' όταν φέρω στην άγ ευχαρίστησι και πάει να παίξω, γοάφω, κάθεται πάνω να παίξω. Όταν πάω μου και περιμένει χωρίς να μ' ενοχλή.

Αυτή είναι η γατούλα μου.
ΛΟΥΚΙΑ ΜΑΡΝΕΛΗ
Τάξις Δ' 6' έξιου

Η Ζαρίφειος Παιδαγωγική 'Ακαδημία 'Αλεξανδρουπόλεως

ΤΟ ΚΕΝΤΡΟ "ΠΑΙΔΙΚΗΣ ΧΑΡΑΣ"

Από ημέρες στο σχολείο μας είχαμε χαστούρες.

Εμείς τα παιδιά των Προτύπων παρεχωρήσαμε ένα μέρος της αυλής μας για «Παιδική χαρά».

Στην «παιδική χαρά» στήσανε οι ματσοροί κούνιες, τραμπάλες και γλύστρα. Τι χαρά που αισθανθήκαμε μόλις τις είδαμε στημένες.

Μέρα με την ημέρα περιμέναμε πότε να ξοθή ή σειρά μας να μπούμε. Μετρούσαμε όλο και μετρούσαμε τις ημέρες. Άντε πέρασε ή Δευτέρα πάει και ή Τρίτη, τελείωσε και ή Τετάρτη.

Πλησιάζει ή Πέμπτη! Πω πω χαρά

Μέ κανά δυο φορές ακούμπησα των ποδιών μου κάτω στη γη, άρχισα σιγά-σιγά να βρόνιωμαι. Πω - πω πετούσα σαν πουλί. Κανείς δεν μπορούσε να με σταματήσει.

Σε μια στιγμή από την μεγάλη μου χαρά φώναξα:

—Πω πω. Τη στιγμή αυτή κατέχω το παγκόσμιο ρεκόρ.

Τότερα από λίγο άκουσα τα σίδερα της κούνιας να κάνουν κρότο κρότο. Μου έφάνηκε σαν μου έλεγαν:

—Σάν παλιό κουνήθηκες Κώστα. Κατέβα σε παρακαλώ να ξεκουραστώ κι' εγώ λίγο και να μπή και κανένα άλλο

τω στην αλλη που με έκανε να στενοχωρηθώ.

Τα πρόσωπα όλων των παιδιών ήταν κατσουφιασμένα· μια μεγάλη λύπη διέκρινε πάνω τους.

Μα γιατί τάχα; Χωρίς πολλή σκέψη το κατάλαβα διότι...

Σφύρ - σφύρ - σφύρ. Άκούγεται εκείνη τη στιγμή ή σφυρίζτρα του κυρίου που μ'αξέει:

—Κατεβήτε κάτω. Φθάνει πλέον».

Και έτσι κατέβηκα με μεγάλη λύπη.

ΚΩΝ)ΝΟΣ ΣΙΑΜΟΠΟΛΟΣ

Τάξις Ε' 4)ξίου

Προετοιμασίες για το χειμώνα

Πέρασε πια το καλοκαίρι. Ήλθε το φθινόπωρο με τις βροχές. Ο ήλιος είναι άχρως και χλιαρός. Οι βοσκοί με τα κοπάδια τους κατεβαίνουν από τα ψηλά βουνά στα χειμαδιά. Τα ταξιδιάρικα πουλιά έφυγαν. Οι τσίχλες οι καλογιάννοι και καμιά μπεκάτσα μας προμηθεύουν τον χειμώνα. Στη γη άρχισε να φυτρώνει το πράσινο χορταράκι. Τα φύλλα των δένδρων άρχισαν να πέφτουν.

Όπως ή γη έστρώθη με τα κίτρινα φύλλα και το πράσινο χορταράκι έτσι και ήμεις άρχισαμε να στρώνουμε τα σπίτια μας με διάφορα στρώσιδια. Οι άνθρωποι ήρχισαν να ντύνονται με μάλλινα.

Ο πατέρας προμηθεύτηκε τα κάρβουνα και τα ξύλα διὰ τὸν χειμώνα. Η μητέρα άρχισε να στρώνει τα δωμάτια και να βάζει το μαγιάλι. Και το θράδυ μαζερόμαστε όλοι μας γύρω από τη φωτιά και κουβεντιάζουμε. Τι ώρα είναι να κουβεντιάσουμε και συνάμα να ακούξ τον κτύπο της βροχοπτώσεως εις τα τζάμια του παραθύρου!

Κάθε πρωί που σηκώνομαι από το ξεστό μου κρεβάτάκι βλέπω τὸν καπνὸ νὰ διώχνεται από τὸν ἀγέρα με μανία ὡς ἀνέμοστρόβιλος, από τὰ γειτονικά σπίτια.

Εἶναι θράδυ. Κάθομαι γύρω από τὴ φωτιά και σκέπτομαι τοὺς γεωργούς τὴ χαρὰς που κάνουν όταν θέρχει σέπτομαι όμως και τὰ ὀρφανὰ παιδάκια βορμμένα και νηστικά νὰ γυρίζουν ζητῶντας ἐλεημοσύνη.

Τὴς σκέψεις μου σταμάτησε ἐκείνη τὴ στιγμή ή γιαγιά που άρχισε νὰ μᾶς λέγει παραμύθια. Σιγά-σιγά νυστάξαμε. Φιλήσαμε τὸ χέρι της και τρέξαμε νὰ κοιμηθούμε.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Ι. ΤΣΙΚΟΣ

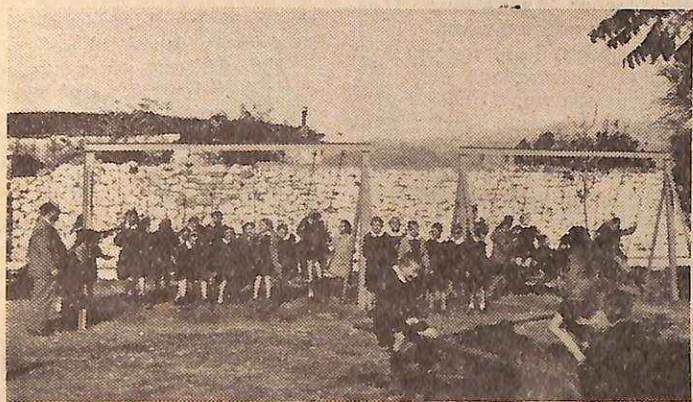
τάξις Ε' 6)ξίου

ΝΤΙΝΑ ΣΟΤΑΗ

Τάξις Β', Βον Πρὸτ. Μονοταξίου

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΣΑΡΡΑ

τάξις Δ'. 6)ξίου

Μαθηταί των Προτύπων παίζουν στο Κέντρο «Παιδικής χαράς»

πὺλ' έχω! Πετώ σαν τρελλός.

Ή ώρα είναι μία. Ετοιμάζομαι γοήγορα - γοήγορα, αφήνω την αδελφή μου και χωρίς να λογαριάσω τὸ κέρμιο τοῦ φαγητοῦ τὸ ἔφαγα με λαμαργία και ἔφυγα για τὸ σχολείο. Στὸ δρόμο πύγαινα γοήγορα μὰ νόμιζα πὺς τὸ περπάτημά μου ἦταν ἄργό.

Όταν ἔφθασα σχολείο εἶδα ὅλα τὰ παιδιά σχεδὸν νὰ παίζουν χαρούμενα, ἄλλα στὶς κούνιες και ἄλλα στὶς τραμπάλες και στὴν τσουλίθρα.

Από τὴ μεγάλη μου χαρά δίνω σ' ἕνα ἄλλο παιδί νὰ μοῦ πᾶν τὴν τσάντα ἐπὶ τὴν τάξη και γοήγορα τρέχω στὶς κούνιες.

Προχώρησα και μπήκα σὲ μιὰ σιδερένια μπλὲ κούνια.

Ἀποχαρτήσαμε τὴν ὁμορφὴ ἑξοχὴ και εὐχαριστήμενοι γνοῖσαμε στὸ σχολείο μας.

παιδάκι.

Μὰ ἐγὼ, πὺ ν' ἀκούσω με περισσότερη ὄρεξη τώρα ἔκανα κούνια. Κάνε-ναν δὲν λογάριζα.

Σὲ μιὰ στιγμή ἔβριξα μιὰ ματιά κά-

6-10-1958

«Φυτέψαμε σκόρδα και κρεμμύδια»

Σήμερα τὸ μεσημέρι, όταν σχολάσα από τὸ Σχολείο, πήγα στὸ σπίτι και εἶδα τὴ μαμά μου νὰ σκάβει τὸν κήπο. Ήταν καλὸς καιρός... Ἀμέσως ξεντύθηκα κι' ἐγὼ και τὴν ἐβοήθησα. Φυτέψαμε τὰ σκόρδα και διάφορα λαχανικά. Δὲν τὰ θυμοῦμαι ὅλα τὰ δνόματα... Τὰ βάλαμε με τὴ σειρά και τὰ σκεπάσαμε με ἀγκάθια για νὰ μὴν τὰ χαλάσουν οἱ κότες μας. Όταν τελειώσαμε ἐπὶ γὰ εὐχαριστήμενη και ἔγραφα τὰ μαθήματά μου.

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ - ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ

"ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ"

Λάμπει και πάλι από τὰ ψηλά οὐράνια τὸ Ἄστρο τῆς Ἀνατολῆς και φωτίζει τὴν ταπεινὴ φάτνη. Σύνησαν οἱ Μάγοι από τὴν ἅγια

μήνυμα τῆς χαρὰς και τοῦ Λυτρωμοῦ. Τὰ πυκνά σκοτάδια τῆς ἁμαρτίας διαλύονται από τὸ Θεῖο Φῶς τοῦ Χριστοῦ. Οἱ καρδιές μας

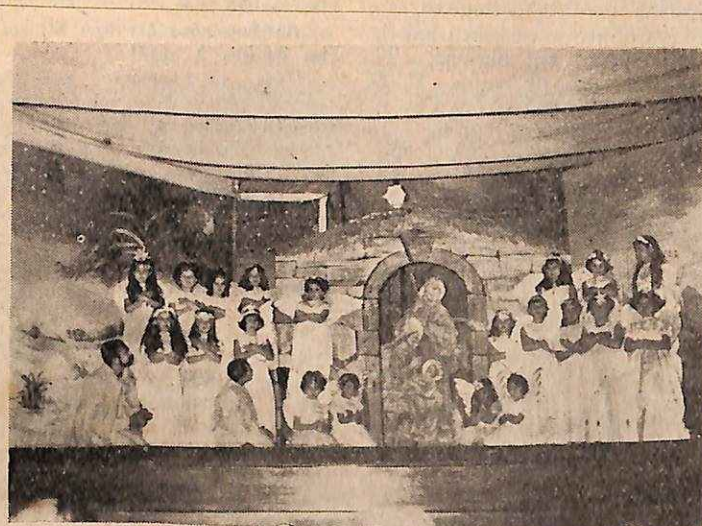
φωτίζονται και λαχταροῦν. Παίρνομε δύναμη καινούργια και ἀναγαλιάζομε από τὴ Γέννησι τοῦ Χριστοῦ μας.

Τὸ χαρμόσυνο αὐτὸ γεγονός τὸ γιορτάζομε με ἐνάλι χαρά και εὐσέβεια. Ὁλος ὁ χριστιανικὸς κόσμος πανηγυρίζει. Τὰ παιδιά, σὺν ἀγγέλοῖς δια χαρῶν, τριγυρίζουν στὶς γειτονιές και τραγουδοῦν «τὰ κάλαντα». Οἱ ξενητεμένοι γυρίζουν, φορτωμένοι δῶρα και χρήματα, για νὰ γιορτάσουν στὰ σπίτια τους με τοὺς δικούς τους. Ὅλοι, φτωχοὶ και πλούσιοι, μικροὶ και μεγάλοι, νοιώθουν ἀληθινὴ χαρά μέσα στὴν ψυχὴ τους, αὐτὲς τὶς ἁγιές μέρες.

Ἡ Γέννησι τοῦ Χριστοῦ, τοῦ μικροῦ Θεοῦ τῶν παιδιῶν εἶναι ἕνα τρανὸ παράδειγμα τῆς ἀπέραντης ἀγάπης και καλωσύνης τοῦ Θεοῦ.

Ἄς ἀνοίξομε κι' ἐμεῖς διὰ πλάτα τὶς καρδιές μας, για νὰ ἐποδεχτοῦμε με ἀγάπη και καλωσύνη ἀληθινὴ τὸ Θεό, που ξεκινᾷ από μιὰ φάτνη για νὰ φτάσῃ στὸ μαρτυρικό Σταυρό, συντριβόντας ἐπὶ τὸ κακὸ και τὴν ἁμαρτία.

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΜΕΜΟΣ
Τάξις Στ' Βον Μονοταξίου

Από τὴ χριστουγεννιάτικη γιορτὴ τῶν Σχολείων μας

φεγγβολὴ και ξεκινοῦν για τὴ Βηθλεέμ... Χαρμόσυνα χτυποῦνε τῆς ἐκκλησίας μας οἱ καμπάνες. Ὅλα τριγύρω εἶναι χαρούμενα και φωτεινά.

«Οἱ οὐρανοὶ ἀγάλλονται και χαίρει ή κτίσις ὅλη».

Ἄνοιξαν οἱ οὐρανοὶ και ἐξερέθηκε στὸν κόσμο ή ἀπέραντη, ή μεγάλη, ή θεία καλωσύνη.

Χριστὸς νεννᾶται, δοξάσατε, Χριστὸς ἐξ οὐρανῶν, ἀπαντήσατε.

Χριστὸς ἐπὶ γῆς ἐψώθητε...».

Ἄς γονατίσουμε ταπεινὰ μπροστά στὸ θεοὸ ὁρέφος τῆς φάτνης και ἄς ἐνώσουμε τὴ φωνή μας με τοὺς ὕμνους τῶν ἀγγέλων τῆς Βηθλεέμ:

«Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ και ἐπὶ γῆς εἰρήνη ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία».

Χριστοῦγεννα, εὐλογημένα Χριστοῦγεννα... Ὅλοι μας ξαναγεννιόμαστε με τὴ Γέννησι τοῦ Χριστοῦ μας.

Ἑορταζομε σήμερα στὸν κόσμο ὁ Μεγάλος Ἀντρωτῆς και φέρνει τὸ

Από τὴν πρωτοχρονιάτικη γιορτὴ τῶν Σχολείων μας

Ἡ Χριστουγεννιάτικη καὶ πρωτοχρονιάτικη γιορτὴ τῶν Σχολείων μας

Ἀπὸ πολλὰς μέρες ἐτοιμαζόμαστε γιὰ τὴ Χριστουγεννιάτικη γιορτὴ. Ὅλοι μας περιμέναμε μὲ ἀγωνία. Οἱ δασκάλοι μας φρόντισαν γιὰ τὰ ποιήματα καὶ τὶς ἀπαγγελίες. Ἄλλοι ἔκαναν τὶς πρόδες στὶς ἐλεύθερες ὥρες, ἄλλοι ἐτοιμάζαν τὰ σκηνικά καὶ ἄλλοι ἐφκίασαν τὶς στολὲς καὶ τὰ φτερά γιὰ τ' ἀγγελούδια. Ὅλα τὰ παιδιά εἶχαν μὲ γιὰ τὴν γιορτὴν. Τὰ Χριστουγεννιάτικα τραγούδια ἀντηνοῦσαν χαρούμενα σ' ὅλες τὶς αἰθούσες τοῦ σχολείου μας τὶς τελευταῖες μέρες.

Ἐπὶ τέλος ἐφτασε ἡ εὐλογημένη μέρα. Εἶναι Τρίτη ἀπόγευμα. Ὅλοι οἱ μαθητὰ παίζουν μὲ ἐνθουσιασμὸ στὴν αὐλὴ τοῦ Σχολείου μας.

Ἐάντων, χτυπᾷ τὸ καμπανάκι. Γρήγορα-γρήγορα μπαίνομε στὴ γυμνασιὴ καὶ κάνομε ἡσυχία. Οἱ καλοὶ μας δασκάλοι πρόσχαροι καὶ γελαστοὶ μᾶς ὁδηγοῦν κατὰ σχολεῖα καὶ τάξεις στὴ μεγάλη αἴθουσα τοῦ θεάτρου. Ὅλοι εἴμαστε ἀνυπόμονοι καὶ ἀνίσχυοι. Ἡ καρδιά μας χοροπηδαίει.

Τοῖς δὲ τὰ χέρια μας ἀπὸ τὴν χαρὰ μας. Καθόμαστε μὲ τάξι καὶ σειρὰ στὰ ἀναπνευστικά μας καθίσματα. Τὰ παράθυρα εἶναι ὅλα κλεισμένα καὶ σκεπασμένα μὲ τὶς κλεισμένες κουρτίνες. Οἱ μεγάλες λάμπες ἔφεγγαν δυνατὰ στὴν αἴθουσα τοῦ θεάτρου. Ἡ σκηνὴ εἶναι κλεισμένη. Μπροστὰ-μπροστὰ εἶναι ἡ σκηνή. Μπροστὰ τῶν Προτύπων καὶ δεξιὰ καθίστανται στὰ καθίσματα τὰ παιδιά, ποὺ θὰ μᾶς ἀπαγγέλλουν τὰ ποιήματα. Ἄδικο οἱ δασκάλοι μᾶς φωνάζουν καὶ σφυρίζουν, γιὰ νὰ ἡσυχάσωμε. Ὅλα τὰ παιδιά ἀνυσχοῦν.

Σὲ λίγο ἀκούγεται μιὰ δυνατὴ σφυρίχτρα. Ὅλοι μας καθόμαστε προσοχῇ. Μιὰ μαθήτρια ἀνεβαίνει στὴ σκηνή. Ἡ γιορτὴ μας ἀρχίζει. Γίνεται ἡ προσεὺνῃ. Τίποτε δὲν ἀκούγεται πιά στὴν αἴθουσα. Ὅλοι μας παρακολουθοῦμε μὲ χαρὰ. Πολλὰ παιδιά, μικρὰ καὶ μεγάλα ἀνεβαίνουν μὲ τὴ σειρά στὴ σκηνή καὶ λένε τὰ ποιήματά τους. Τὶ ὁμορφα ποὺ τὰ λένε! Τὶ θάροος, ποὺ ἔχουν καὶ τὰ μικρὰ τῆς Πρώτης καὶ Δευτέρας τάξεως! Τὶ ἐνθουσιασμὸ ποὺ ἔχουν!

Μπροστὰ-μπροστὰ, στὶς πρώτες θέσεις καθίστανται καὶ μερικοὶ γονεῖς τῶν μαθητῶν καὶ χαμαρῶνουν τὰ παιδιά τους. Τὸ θέατρο ἀντηχεῖ

ἀπὸ τὰ πολλὰ καὶ ζωηρὰ χειροκροτήματα. Ἡ χορωδία τῶν Προτύπων τραγουδαίει ὁμορφα Χριστουγεννιάτικα τραγούδια. Ὅλα γίνονται ὁμορφα. Πολλὰ παιδιά εἶπαν ποιήματα. Ἀνάμεσα ἡ χορωδία μας ἐφαλλε κατὰλληλα ἄσματα.

Σὲ λίγο σβήνουν τὰ φῶτα καὶ ἀνοίγει ἡ αὐλαία τῆς σκηνῆς. Τὸ περιμέναμε αὐτὸ μὲ χαρὰ. Τὶ ὁμορφα ποὺ ἦταν! Φάνηκε ἡ Γέννησι τοῦ Χριστοῦ. Στὸ βάθος τὸ Σπήλαιο μὲ τὴ φάτνη. Νὰ ὁ Χριστοῦλης! Νὰ ἡ Παναγίτσα καὶ ὁ Ἰωσήφ! Νὰ καὶ τὸ ἄστρο τῆς Βηθλεέμ... Τὶ ὁμορφα καὶ φανταστικὴ εἰκόνα! Σὰν ἀληθινὰ μᾶς ἐμοιάζαν. Μεγάλῃ ἐντύπωσιν μὲ ἔκαναν τὰ ἀγγελούδια ποὺ ἦταν δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τῆς φάτνης. Τὶ χαριτωμένα! Πῶς ἄστραφταν! Ποτέ δὲν θὰ ξεχάσω αὐτὴ τὴν ὁμορφὴν εἰκόνα. Ἐξάφνιν μπαίνομεν στὴ σκηνὴ οἱ τρεῖς Μάγοι, ὁμορφα ντυμένοι, μὲ ἄστρα καὶ μαῦρα γένια. Προχωροῦν καὶ προσκυνοῦν τὸ Χριστό. Μὲ εὐλάβεια γονατίζουν καὶ λένε κάτι ποσοπητικὰ λόγια.

Καθὼς ἀποχωροῦν ἀπὸ τὴν ἀλλή πύρτα ἡ χορωδία φάλλει τὸ τροπαῖο τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ. Ἡ αὐλαία ἐκλείει καὶ ἡ χορωδία ἐσυνέχισε πάλι νὰ τραγουδᾷ καὶ ἄλλα Χριστουγεννιάτικα τραγούδια. Τὰ χειροκροτήματα τῶν παιδῶν δὲν ἐσταματοῦσαν.

Σὲ λίγο ἀνοίγει πάλι ἡ αὐλαία. Ἡ γιορτὴ συνεχίζεται μὲ Ἀγιοθασιολογικὰ τραγούδια καὶ ποιήματα. Στὴ σκηνὴ καθίεται ὁ ἄσπρο-μᾶλλης γερο-γοόνος καὶ συλλογίζεται τὰ περασμένα. Ἐάντων μπαίνομεν δώδεκα παλληκάρια στὴ σκηνὴ καὶ μαζί ὁ Νέος Χρόνος 1959. Ὁ παλιὸς χρόνος παραδίνει τὴν ἐξουσίαν του καὶ τὸ σκῆπτρο του στὸν καινούργιο Χρόνο, ποὺ εὔχεται σ' ὅλους τοὺς ἀνθρώπους εἰρήνην, χαρὰ καὶ εὐτυχία. Ἡ χορωδία φάλλει πρωτοχρονιάτικα τραγούδια: «Πάει ὁ παλιὸς ὁ Χρόνος... Καλὴ χρονιά, καλὴ χρονιά. Χαρούμενη χρονιά. Πρωτοχρονιά...». Ἡ αὐλαία κλείνει ὕστερα ἀπὸ κάμποση ὥρα καὶ τὰ παιδιά ξεσποῦν σὲ ζωηρὰ χειροκροτήματα. Ἡ ἐορτὴ συνεχίζεται μὲ μερικά ἀκόμη ποιήματα καὶ τραγούδια.

Στὸ τέλος ὁ Ἀϊ-Βασίλης ἐμοίρασσε ἀπὸ ἕνα δέμα μὲ δῶρα σὲ ὅλα τὰ σχολεῖα γιὰ τοὺς μαθητὰς.

Ἡ αὐλὴ τοῦ Σχολείου

Τὸ σχολεῖο μου, ἡ Ζωσιμαία Παιδαγωγικὴ Ἀκαδημία, ἔχει μιὰ ὡραία καὶ μεγάλη αὐλὴ. Μέσα σ' αὐτὴ τὴν αὐλὴν τὰ παιδιά ὅλων τῶν τάξεων κάνουν τὰ τρελλὰ τους παιχνίδια. Σ' αὐτὴ, κατὰ τὴν ὥρα τοῦ διαλείμματος, ὁ ἕνας μαθητὴς βλέπει τὸν ἄλλο, λένε τὶς φροντίδες τους καὶ φτερίζουν τὶς φιλίες μεταξὺ τους.

Ἀλήθεια πόσα δὲν ἔχει δεῖ καὶ δὲν ἔχει ἀκούσει ἡ αὐλὴ!

Πότε τὰ χαρούμενα καὶ γελαστὰ πρόσωπα τῶν παιδῶν καὶ πότε τὰ μωρὸν πρόσωπα τῶν μαθητῶν ποὺ μάλωσε ὁ δάσκαλος γιὰ τὶς ἀταξίες τους. Πόσα ἐνδ.αφέροντα πράγματα θὰ εἶχε ἀλήθεια νὰ μᾶς πῇ, ἂν μπορούσε νὰ μᾶς διηγηθῇ τὴν ἱστορίαν της!

Μέσα σ' αὐτὴ ζοῦμε μιὰ ἰδιαίτη ἐνδ.αριστὴ καὶ χαρούμενη ζωὴ. Ἐκεῖ περὶφανα καὶ ξέγνιαστα μπαίνομε στὴ γυμνασιὴ μὲ καμαρωτὰ τὰ κορμιά καὶ κάνομε τὴν πρωϊνὴν προσευχὴν μας.

Ἀλλὰ δὲν σᾶς τὴν περιέγραφα πῶς εἶναι! Εἶναι μιὰ μεγάλη στενόμακρη ἔκταση ποὺ δέχεται ὅλους μας, μὲ τὴν θγαίνουμε ἀπὸ τὸ μάθημα. Στὸ ἀριστερὸ μέρος τῆς αὐλῆς εἶναι μιὰ μικρὴ πρᾶσι χωρισμένη μὲ λεβαντίνες ποὺ πῖσω ἀπ' αὐτὴς φυτρώνει τὸ ὀλοπρόσφυο τριφύλλι. Μέσα εἶναι μιὰ σειρὰ ἀπὸ σόφια καὶ βότερα ἀπλώνεται ὁ κήπος μὲ τὰ ὡραῖα λουλούδια.

Στὴν ἀρχὴ τῆς αὐλῆς, μὲ τὴν μπαίνομε ἀπὸ τὴν μεγάλην εἴσοδο, ὑπάρχει τὸ σκάμα ὅπου ὅλα τὰ παιδιά τρέχουν γιὰ νὰ πηδήσουν. Στὸ ἐπάνω μέρος σ' ἕνα ἐπιματάκι βρισκόνται, τὴν χαρὰ! οἱ κούνες! Ἐκεῖ μὲ τὴν σειρά τους οἱ τάξεις πηγαίνουν, καὶ τὰ παιδιά ἄλλα κομματιάζονται ξέγνιαστα ἄλλα γλυστοῦν στὶς γλύστες καὶ ἄλλα παίζουν τὴν τραμπάλα.

Αὐτὴ εἶναι ἡ αὐλὴ τοῦ σχολείου μας.

ΝΕΛΛΗ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

Δ' Τάξις 6) ταξίου

Τὶ χαρὰ ποὺ εἶχαμε! Ἡ γιορτὴ ἔκλεισε μὲ τὸν Ἑθνικὸ Ὕμνο. Στὸ τέλος ὠμίλησε πρὸς ὅλους τοὺς μαθητὰς ὁ Δ' τῆς μας κύριος Παπαζήσης καὶ μᾶς ἐνθάρτησε καλὰ Χριστουγεννα, καλὴ γιορτὴ καὶ καλὴ Χρονιά. Ἐταῖ ἐτελείωσε ἡ ὁμορφὴ Χριστουγεννιάτικη γιορτὴ μας ποὺ μᾶς ἄσπρε τόσες ὥρες ἐντυπώσεις.

ΘΕΟΔΩΡΑ ΖΙΩΓΑ
Τάξις Στ' Βου Μονοταξίου

Πρωῖνὸ στὴ βρύση τῶν κυνηγῶν

Σὲ μιὰ ἐπίσκεψιν μιᾶς φιλικῆς οἰκογενείας στὸ σπίτι μας, ἀποφασίσθηκε κατὶ. Ἐπειδὴ ὁ φίλος τοῦ μπαμπᾶ μου εἶναι καὶ αὐτὸς μανιώδης κυνηγὸς (σὺν τὸν πατέρα μου) καὶ μιὰ ποὺ ἐκεῖνος διαθέτει καὶ κοῦρσα μὲ μεγάλη χαρὰ μας ἀκούσαμε ὅτι τὴν Κυριακὴν, καὶ ἂν ὁ καιρὸς θὰ ἦταν καλὸς, θὰ πηγαίναμε

δεξ τῶν σκυλιῶν, τὰ ὁποῖα τοποθετήθηκαν μὲ ἐπιμέλεια στὸ πόρτ-μπαγᾶς τοῦ αὐτοκινήτου, καὶ ἐμεῖς στὶς θέσεις μας.

Ἐξελίχσαμε καμικὰ φορὰ ἀφοῦ χωρέσαμε ὅπως - ὅπως ὅλοι, στὴν ἀρκετὰ ἐνδύχωρη κοῦρσα. Ἡ πόλις παρουσίαζε ἐρημικὴ εἰκόνα. Δὲν συναν-

Μία βρύση μὲ κρύο νερὸ τῆς ἡπειρωτικῆς ὑπαίθρου ποὺ ξεδιψᾷ τοὺς κουρασμένους κυνηγούς

καὶ οἱ δύο οἰκογένειες ἐκδρομοῦλα πρὸς τὴν βρύση τῶν κυνηγῶν. Αὐτὴ εἶναι στὸ 22ο χιλιόμετρο πρὸς τὸ Καπάκι. Φυσικὰ ἐμεῖς δὲν θὰ ἀκολουθοῦσαμε τοὺς κυνηγούς στὸ κύνῃ τους, ἀλλὰ μὲ τὴν ἀφορμὴ αὐτὴ, θὰ ἀπολαμβάναμε λίγο ἔπαυση. Δὲν θυμοῦμαι ἂν κοιμήθηκα πολλές ὥρες ἀπ' τὴν χαρὰ μου. Γιατὶ δίπλα στὰ κυνηγετικὰ εἶδη ποὺ ἐτοίμαζε ὁ μπαμπᾶς μου ἀπὸ βραδύς, ἐτοιμάσαμε καὶ ἐμεῖς τὰ δικὰ μας εἶδη τῆς ἐκδρομῆς. Καὶ ὁμολογῶ ὅτι ἦταν πολὺ ἐνδ.αριστὴ ἀπασχόλησις αὐτὴ.

Ἄλλες Κυριακὲς ποὺ ἐφρευγε γιὰ τὸ κύνῃ ἦταν βαθεῖα νύχτα. Τοῦτο ὅμως τὸ πρωῖνὸ γιὰ χάριν μας, μᾶς ἐξόπνησε μὲ ἑξάρτα. Καὶ νὰ! Σὲ λίγο τὸ κλάξον τοῦ αὐτοκινήτου ἀκούγεται ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα μας. Ἡ αὐτὴ ἀντήχησε ἀπὸ φωνές, γαυγίσματα σκυλιῶν, γέλια, χαρὲς καὶ ἐπλεπές ἐδῶ σακκίδια, ἐκεῖ φυσιγγιοθήκες ποὺ μπερδεύονταν μὲ τὶς ἀλυσίδες

τοῦσας στοὺς δρόμους παρὰ μόνον κανέναν ὁδοκαθαριστὴ ἢ κανέναν ἐφημεριδοπώλη. Ποῦ καὶ ποῦ κανέναν θαστικὸν ταξιδιωτὴ νὰ τρέξη μὲ τὴν βαλίτσα στὸ χέρι. Ὅσο προχωροῦσαμε πρὸς τὴν ἐξοδὸν τῆς πόλεως συναντοῦσαμε ἐδῶ καὶ ἐκεῖ κοῦρσες ἢ μοτοσκόκ μὲ μοναδικὸς ἐπιβάτης κυνηγός. Ὅλα χοροπηδοῦσαν στὸ διάβα μας σὺν παιγνιδάκια: σπινάκια ἐξοχικά, καλυβούλες, δένδρα. Προχωροῦμε πρὸς τὴν μεγάλη γέφυρα τοῦ Λυκοστόμου. Νὰ καὶ τὸ μακρὸν αὐλάκι τῆς Λαφίτης ἀριστερὰ μας μὲ τὸν καταπράσινο κάμπο του.

Τότερα ἀπὸ κάμποση ὥρα διαδρομῆς, ποὺ βλέπει κανεῖς λογιῶν ὁμορφιές, φτάναμε στὸ μαγαζάκι ποὺ εἶναι στὴν βρύση τῶν κυνηγῶν. Κατεβαίνομε, καὶ ἀφοῦ τακτοποιήσαμε τὰ πράγματά μας τρέχαμε πέρα πρὸς τὸν κάμπο γιὰ νὰ ξεσταθῶμε λίγο, γιὰ τὸ πρωῖνὸ κρύο εἶναι τσουχερό. Ἀλλὰ δὲν τὸ νοιώθουμε ἀπὸ τὴν χαρὰ μας ποὺ

βροσκόμαστε στὴν ἐξοχὴ. Ἀκόμη ἔχω μπροστὰ στὰ μάτια μου τὴν ὥρα εἰκόνα τοῦ πρωῖνου αὐτοῦ ὅπως ἀντικρύζω τὸν κύνῃ ποὺ βγαίνει ἀπὸ τὸ σπινάκι καὶ ἀνεβαίνει ἴσα πρὸς τὰ ἐπάνω ἀφήνοντας μιὰ ἄσπρη γοαμὴ στὸν μαῦρο φόντο τοῦ ἀπέναντι βουνοῦ ποὺ φαντάζει πανύψηλο ἐπάνω ἀπ' τὴν τοποθεσίαν αὐτὴν. Μοῦ εἶπαν ὅτι λέγεται Ροντοβάνι. Ὡς αὐτὸ τὸ κομμάτι τοῦ ἀμαξίτου δρόμου, ποὺ ὁδηγεῖ πρὸς τὸ Ζαγόρι.

Οἱ κυνηγοὶ εἶχαν χαθῇ πιά μέσα στὸ δάσος. Ὄσπου νὰ γυρίσουν αὐτοὶ ἀπ' τὸ κύνῃ τους ἐμεῖς ἀπολαμβάνομε, ὅπως θέλαμε, τὴν ἐξοχὴ. Στὸν πελώριο πλάτανον ποὺ εἶναι κοντὰ στὴν βρύση δέσαμε κούνια, ὅπως μᾶς ἐμπόδιζαν τὰ κλαδιά του, ποὺ στεφάνωναν τὴν χρυσταλλένια βρύση. Μετὰ παίξαμε λογιῶν παιγνιδία καὶ χορέψαμε. Ὅταν κουρασθήκαμε καθήσαμε κάτω καὶ ἀρχίσαμε μὲ μεγάλη ὄρεξι τὸ φαγητό.

Κατὰ τὸ μεσημέρι ἀκούσθηκαν ἀπὸ μακριὰ τὰ γαυγίσματα τῶν σκυλιῶν. Νὰ σου, καὶ μέσα ἀπὸ τὸ δάσος ξεπροβάλλουν οἱ κυνηγοὶ μας. Τρέξαμε νὰ τοὺς ὑποδεχθῶμε γεμάτοι χαρὰ. Ἐχουν στὰ σακκίδια τους λίγες περδικούλες, κάτι μικρὰ πουλάκια καὶ ἕναν λαγὸ ποὺ ἦταν τόσο ὁμορφος καὶ μικρός. Μετὰ ἀπὸ λίγη ὥρα ἀκούσαμε ὅτι θὰ φεύγαμε. Τότε ὅλοι μῆψαμε στὴν κοῦρσα καὶ πήραμε τὸν δρόμο τοῦ γυρισμοῦ.

Τώρα ὁ ἥλιος εἶχε φθάσει στὴν μέση τοῦ οὐρανοῦ. Τὰ γύρω μέρη καθὼς καὶ οἱ δρόμοι, δὲν εἶχαν τὴν πρωϊνὴν ἡσυχίαν. Ἀριστερὰ καὶ δεξιὰ μας στοὺς καταπράσινο κάμπος ἀπὸ τὴν Φθινοπωρινὴ γλῶσση ἢ στὰ βουνὰ ἀκούονταν χαρούμενες φωνές. Οἱ ἄνθρωποι καλοῦσαν ἕνα-ἕνα τὸ φθινόπωρο. Τὶς ἐντυπώσεις τῆς Φθινοπωρινῆς αὐτῆς ἐκδρομῆς, δὲν θὰ τις ξεχάσω ποτέ. Ἦταν τόσο ὡραῖα ἐκεῖ!

Ἀνδρονίκη Γ. Σταμάτη
Τάξις ΣΤ' 6) ταξίου

Τὰ σπουργίτια

Τὰ σπουργίτια εἶναι τὰ μόνον περριτὰ ποὺ μᾶς συντροφεοῦν καὶ στολίζουν τὴ φύση τὸ χειμῶνα. Ἐξῆς ὅπως εἶναι κατορθώνουν νὰ περάσουν τὴν δύσκολὴν αὐτὴ ἐποχὴ. Ὅλη τὴν ἡμέραν πετοῦν καὶ ψάχνουν γιὰ νὰ βροῦν τὴν τροφὴν τους.

Πολλὲς φορές μοῦ ἔτυχε νὰ παρακολουθῶ τὰ σπουργίτια ἀπὸ τὸ παράθυρο τοῦ σπιτοῦ μου. Εἶδα μιὰ μέρα τὴν γειτόνισσάν μου νὰ τὰ εἶδε τις κόττες τῆς μερικὰ σπουργίτια ξεπετάχθηκαν ἀπὸ τὸ δένδρο, λές καὶ παρακολουθοῦσαν πότε

Τὰ πρωτοβρόχια

Εἶναι Φθινόπωρο. Οἱ βροχές ἄρ-
χισαν. Χθές ἦταν ἡ πρώτη δυνατὴ
βροχὴ πού ἔπεσε μετὰ ἀπὸ τόσοις
μήνες.

Μὲ χαρὰ ἐδέχθηκα τὴν πρώτη
βροχή. Ἦμουν στὸ σπίτι, κοντὰ
στὴ γιαγιά, καὶ ἄκουγα μὲ χαρὰ
τὰ παραμύθια της πὺν τόσο μὲ εὖ
χαριστοῦσαν. Γιὰ μιὰ στιγμή μιὰ
βροντὴ ἀκούστηκε καὶ ἀμέσως ἄρ-
χισε νὰ βρέχει. Ἦταν τὸ σύνθημα.
Σιγά-σιγά οἱ δροσοσταλιδές δυνάμο-
ναν.

Τὰ λουλούδια σήκωναν τὰ κεφά-
λάκια τους στὸν οὐρανὸ καὶ τὰ κου-
νοῦσαν σὰν νὰ τὸν εὐχαριστοῦσαν.
Ἡ γῆ ἀνοίγε τὸ πελῶριο στόμα
της καὶ δεχόταν τὸ νερὸ της. Ὅλη
ἡ φύσις ἦταν εὐχαριστημένη μόν-
ο τὰ σπουργίτια ἦταν λυπημένα
καὶ τιτίβιζαν ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυ-
ρό μου. Πῆγα νὰ τὸ ἀνοίξω καὶ
νὰ τοὺς ρίξω λίγα ψίχουλα· μὲ
διέκοψε ὅμως μιὰ βροντὴ καὶ τὰ
σπουργίτια ἔφυγαν τρομαγμένα.

Τὰ μάτια μου τὴ στιγμή αὐτὴ
ἔπεσαν στὸν δρόμο Διαβάτες μὲ
ὀμπρέλλες περνοῦσαν διασπικτοί.
Στὰ ἀλλὰ καὶ τὸ νερὸ κυλοῦσε γρή-
γορα. Εἶχα ξεχαστεῖ κυττάζοντας
τὸ δρόμο. Ἀπὸ τοὺς ρεμβασμούς
μου μὲ διέκοψε ἡ φωνὴ τῆς γιαγι-
ᾶς μου. Ἐκλείσα τὸ παράθυρο καὶ
μπήκα μέσα. Λυπήθηκα πὺν ἔχασα
αὐτὸ τὸ ὥραιο θέαμα. Ἡ γιαγιά
μου, ἄρχισε νὰ ἀποτελειώνῃ τὸ πα-
ραμῦθι της. Τώρα βορσκοῦμουν
πάλι σὲ παλάτια καὶ σὲ πύργους...

Δ. ΜΠΑΜΠΑΣΙΚΑΣ

Τάξις Ε' 6)ξίου

θὰ φύγῃ, γιὰ νὰ πᾶνε νὰ πάρουν καὶ
αὐτὰ τὸ μερίδιό τους. Τότε ἔγινε μεγάλ-
ος κανγᾶς μὲ τίς κόττες· οἱ κόττες τὰ
κυνηγοῦσαν μὰ αὐτὰ ἔξυπνα καὶ σβέλ-
τα ὅπως ἦταν κατόρθωσαν νὰ γεμίσουν
τὴν κοιλιὰ τους.

Τὶς παγωμένες ἡμέρες τοῦ χειμῶνα ἀλ-
λάζει ἀκόμη καὶ αὐτὸ τὸ κελᾶδιμά των.
Εἶναι θλιμμένο, σιγανό, παραιοτάριχο
σὰν νὰ ζητᾷ βοήθεια ἀπὸ τοὺς ἀνθρώ-
πους. Μὰ σὰν ἔλθῃ ἡ Ἄνοιξι φλέαρε
πετὰ ν καὶ διαλαλοῦν τὸν ἐρχομὸ της,
πρῶτα αὐτὰ ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα πουλιά.

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΜΠΑΤΣΟΣ

Τάξις Ε' Αὐτ. Μονοταξίω

ΟΙ ΓΟΝΕΙΣ ΜΑΣ ΑΝΑΓΝΩΡΙΖΟΥΝ ΚΑΙ ΕΚΤΙΜΟΥΝ
ΤΟ ΕΡΓΟΝ ΤΩΝ ΣΕΒΑΣΤΩΝ ΔΙΔΑΣΚΑΛΩΝ ΜΑΣ

Μία ἐπιστολὴ γονέως

Πρὸς τὸν Διευθυντὴν τοῦ 4)ταξίου Δη-
μοτικοῦ Σχολείου κ. Δημ. (Σακελλα-
ρίου ἐστάλη ἀπὸ τὸν ταγματάρχην κ.
Κατσαρὸ ἡ παρακάτω ἐπιστολή:

Ἀξιότιμε Κύριε Διευθυντά,

Παρὰ τὴν ἐπιθυμίαν μου, μετετέθην
ἐκ τῆς Φρουρᾶς Ἰωαννίνων εἰς τὴν τοι-
αύτην Ἀθηνῶν (ΓΕΣ).

Εἰς ἐκ τῶν βασικωτέρων λόγων δι-
οῦς δὲν ἐπεθύμουν τὴν ἐξ Ἰωαννίνων
μετάθεσίν μου, ἦτο ἡ ἐπιδιώξις μου ὅ-
πως ὁ υἱός μου περατώσῃ τὴν Στοιχει-
ώδη ἐκπαίδευσίν του, εἰς τὸ ὅφ' Ὑμᾶς
Πρότυπον Σχολεῖον τῆς Ζωσιμαίας Παι-
δαγωγικῆς Ἀκαδημίας.

Ἡ διετής φοίτησις τῆς θυγατρὸς
μου Μαρίας (Ε' καὶ Στ' τάξις) καὶ
τοῦ υἱοῦ μου Νικολάου (Δ' καὶ Ε' τά-
ξις) καὶ ἡ κατ' αὐτὴν παρακολούθησις
τῆς αἱματώδους προόδου των, μοῦ ἐπι-
τρέπουν καὶ ἐπιβάλλουν νὰ ἐκφράσω
πρὸς Ὑμᾶς καὶ τὸ ὅφ' Ὑμᾶς ἐκπαιδευτι-
κὸν προσωπικὸν τὰς ἀπείρους καὶ θεο-
μᾶς οἰκογενειακὰς εὐχαριστίας μου, κα-
θὼς καὶ τὰ εἰλικρινὰ μου συγχαρητήρια
διὰ τὸ συντελούμενον ὅφ' Ὑμῶν Ἐθνι-
κὸν παραγωγικὸν ἐκπαιδευτικὸν ἔρ-
γον.

Ἡ ἀρτία κατάρτισις τῶν τέκνων μου
εἰς τὸ ὅφ' Ὑμᾶς σχολεῖον, συνετέλεσαν
ὥστε, ἡ μὲν κόρη μου νὰ ἐγγραφῇ ἐκ
τῶν πρώτων, εἰς τὴν Γ' τάξιν τοῦ ὁ-
σαύτως ἀρίστου ἐκπαιδευτικοῦ Ἰδρυμά-
τος, τοῦ Γυμνασίου Θεόφρων Ἀρσακείου
Ψυχικοῦ, ὃ δὲ υἱός μου νὰ παρουσιάσῃ
φανόμενον καθ' ὁμολογίαν τοῦ Δ) τοῦ
καὶ διδασκάλου του, εἰς τὸ Πρότυπον
Δημοτικὸν Σχολεῖον Ψυχικοῦ, προπαρα-
σκευαζόμενος δι' εἰσαγωγὴν του εἰς τὸ
Πειραματικὸν Γυμνάσιον τοῦ Πανεπι-
στημίου Ἀθηνῶν.

Ἐκτὸς τῆς ἐκπαιδευτικῆς ἀναπτύξε-
ως των, ἡ πρόοδος τῆς στάθμης τῆς
Σχολικῆς ἀγωγῆς των, ἐκ παραλλήλου
μὲ τὴν οἰκογενειακὴν τοιαύτην, συνετέ-
λεσαν εἰς τὸ νὰ δημιουργηθοῦν ἡδὴ εὖ-
μενῇ σκόλια καὶ εἰς τὰ νέα των Σχο-
λεῖα, παρὰ τὸ μικρὸν μέχρι τοῦδε χρο-
νικὸν διάστημα.

Λυπηθήκαμε οἰκογενειακῶς εἰλικρινά,
διότι ἡ ἐκ τῆς ὑπηρεσίας ἐπιβληθεῖσα
ἀναγκασίς μας κατὰ τὴν διάρκειαν
τῶν Ὑμετέρων διακοπῶν, δὲν μᾶς ἐπέ-
τρεψε τὸν διὰ ζωῆς ἀποχαιρετισμὸν
σας καὶ τὴν ἐκφράσιν τῶν ὀφειλομένων
εἰς Ὑμᾶς εὐχαριστιῶν καὶ θερμοτάτων
συγχαρητηρίων καὶ τῆς ἐγνωμοσύνης
μας διὰ τὸ συντελεσθὲν ἔργον.

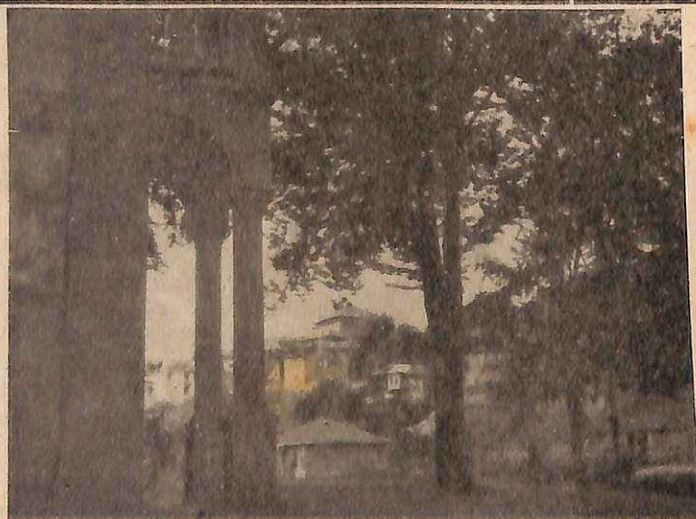
Δὲν δὰ παύσωμε ποτὲ νὰ διακηρύσ-
σωμε εἰλικρινά τὸ συντελούμενον ὅφ'
Ὑμῶν ἄξιον παντὸς ἐπαίνου ἔργον.

Παρακαλοῦμεν ὅθεν, ὅπως διὰ τῆς
παρούσης δεχθῆτε καὶ διαβιβάσῃτε εἰς
τοὺς ἀγαπητοὺς μας συναδέλφους σας,
τοὺς θερμοτέρους οἰκογενειακοὺς μου
χαρῆς, τὸν ἀπειρον σεβασμὸν τῶν τέ-
κνων μας καὶ τὰς θερμοτέρας εὐχὰς
μας διὰ τὴν ἐν συνεχείᾳ ἐπιτυχίαν τῶν
Ἐθνικῶν Σας προσπαθειῶν. Ἰδιαίτε-
ρος σας παρακαλοῦμεν ὅπως διαβιβάσῃ-
τε τὰς εὐχαριστίας καὶ εὐχὰς μας εἰς
τοὺς διατελέσαντας ἐκπαιδευτὰς τῶν τέ-
κνων μας, ἐκλεκτοὺς ἐκπαιδευτικοὺς κ.
κ. Σπυρόπουλον, Κουνάβον, Τσιάναν,
καὶ δίδαν Γκολέτση.

Μετὰ πλεῖστης τιμῆς καὶ ἀπείρου
σεβασμοῦ.

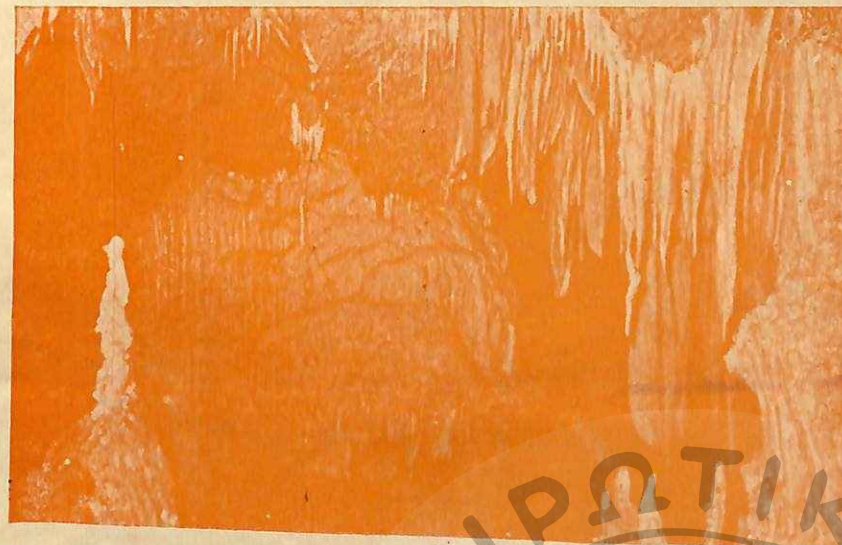
ΚΑΤΣΑΡΟΣ ΑΝΤΩΝΙΟΣ

Ταγματάρχης Πεζικοῦ

Παρόντη 72 — Νέον Ψυχικόν
Ἀθῆναι

Τὸ Μέτσοβο, ἡ ὥραία κωμόπολις τῆς Ἠπείρου, πατρίδα τοῦ
μεγάλου εὐεργέτου Γ. Ἀβέρωφ (Βλέπε σχετικῶς σελ. 8)

ΑΠΟ ΤΙΣ ΟΜΟΡΦΙΕΣ ΤΩΝ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

ΜΙΑ ΑΚΟΜΗ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ ΑΠΟ ΤΟ ΠΕΡΙΟΧΙΜΟ ΣΠΗΛΑΙΟ ΠΕΡΑΜΑΤΟΣ - ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

